

LETTEREN ZUIPT OM TE LEZEN

De faculteitsbibliotheek van Letteren heeft serieuze financiële problemen, dat las u al eerder in dit blad. De cavalerie komt echter te hulp en wel vanuit een heel onverwachte hoek: de Letterenstudenten zelf hebben een plan om de bibliotheek te steunen in deze barre tijden.

RUBEN BRUYNNOOGHE |

Babylonpreses Laura Geerts legt uit: "Alle Letterenkringen en Fakbar Letteren gaan samenwerken om wat geld in het laatje te brengen. We doen ieder jaar een goeddoelenzuip en dit jaar is de bibliotheek ons goede doel."

Hoewel de opbrengst — wat die ook moge wezen — slechts een druppel op de financiële hete plaat zal zijn, zijn de reacties overal positief. "Iedere euro is welkom. Bovendien gaat het meer dan alleen om het geld. Met acties als deze vergroot je het solidariteitsgevoel," aldus bibliothecaris Peter Verbist. "We hebben trouwens ook al onze alumni aangeschreven om de bibliotheek te steunen."

Dat de Letterenstudenten zo begaan zijn met hun bibliotheek is goed nieuws. Maar de vraag is hoe het zo ver kon komen. Volgens Verbist is het geldprobleem vooral te wijten aan de basisfinanciering van de faculteit. "In het verleden hebben we altijd verstandig uitgegeven. We zijn 2011 begonnen met een saldo van 70.000 euro. Dat zal nu als sneeuw voor de zon verdwijnen."

Vicedecaan van Letteren Johan

Verberckmoes beaamt: "Het geld uit de eerste geldstroom — de subsidies van de overheid — is niet geïndexeerd, terwijl de kosten over het algemeen wel gestegen zijn. Bovendien is er een besparing geweest voor de hele universiteit en moest de faculteit Letteren ook nog eens apart een besparing uitvoeren. Daar komt nog eens bij dat de prijzen voor de tijdschriften en de databanken almaar stijgen."

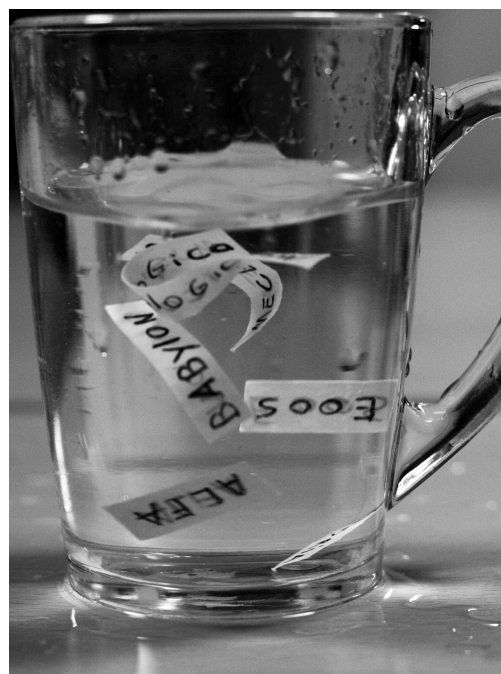
De studenten, maar ook de faculteit, weten dat er een structurele oplossing moet komen. Verbist: "We proberen nu zoveel mogelijk onderzoeksmiddelen in te zetten voor onze collecties. Als onderzoekers een boek willen aankopen, wordt dat ook bij de bibliotheek geregistreerd. Zo weet iedere onderzoeker welke boeken er in de bibliotheek zijn. Vroeger kon het wel eens voorkomen dat een boek ongeregistreerd in de kast bleef staan bij een onderzoeksgroep," aldus Verbist.

Verberckmoes denkt na over nog andere mogelijkheden. "Onlangs was er een boeken-schenking aan de patiëntenbibliotheek van Gasthuisberg. Zulke acties, maar ook die van de studenten, geven ruchtbaarheid aan het idee dat de overheid niet kan instaan voor alle bibliotheken. Boeken zijn iets symbolisch. Ik vermoed dat we in de toekomst ook naar meer schenkingen zullen moeten streven."

Voor de andere bibliotheken van Humane Wetenschappen is de crisis niet zo groot. Economie, Rechten, Sociale Wetenschappen en Psychologie laten allemaal weten dat zij niet echt in de problemen zitten. Verberckmoes: "Wij zijn een re-

latief grote faculteit met veel richtingen waar een specifieke aparte collectie voor moet worden aangelegd. Dat maakt het moeilijker. Voor dit jaar is het alleszins duidelijk dat er minder boeken zullen worden aangekocht dan vorig jaar."

Drink op vijf april een pintje in Fakbar Letteren, de bib is u dankbaar.

Beeld |

Niet zonder slag of stoot vond vorige week woensdag LOKO's Beiaardcantus plaats. Meer dan drieduizend studenten dronken zich een stuk in hun kraag. Ook rector Mark Waer liet zien dat hij er iets van kon. Aangezien wij een papieren blad zijn, kunnen wij u niet laten genieten van het mooie gezang dat er te horen was. Maar gelukkig is het wel mogelijk om u deze foto van onze fotografe Sophie Verreyken te tonen. Qua sfeerbeeld kan dat wel tellen. (jc)

TEN TWEEDE

Dalende slaagcijfers

De slaagcijfers in het hoger onderwijs dalen. "Daar moet iets aan gedaan worden," dachten de universiteiten. Maar wat? Een toelatingsproef, zoals bij Geneeskunde? Nee, want dat is niet democratisch. Een oriënteringsproef lijkt al een veel beter idee, al is ook daar niet iedereen voor gewonnen. Tijd om de zaken eens grondig op een rijtje te zetten.

DOSSIER, P. 2-3

Leuvense mobiliteit

Van maandag tot vrijdag is Leuven een bruisende stad. Al dat volk moet zich natuurlijk verplaatsen. Het is dus belangrijk een goed mobiliteitsplan te hebben. Bussen zijn goedkoop door de gratis buspas. Je kunt goedkoop sporen met de Campuskaart. Als dat je niets zegt, kun je nog altijd de fiets nemen, maar die wordt wel eens gestolen. Je ziet het: een hoop problemen en geregeld.

DOSSIER MOBILITEIT, P. 4

Kringtoneel wieder da

Mensen die graag naar het theater gaan beleven hoogdagen. Het InterFacultair Theaterfestival is weer van start gegaan. De Leuvense kringen geven het beste van zichzelf in diverse toneelstukken. Ook onze recensenten hebben een extra voorraad potloden gekocht om hun kritische reflecties neer te penen. Wina en Historia beten de spits af. (jc)

IFTF-TONEELRECENSIES, P. 6

DOSSIER

Slaagcijfers onder druk

Alarmerende berichten in een rapport van het Departement Onderwijs. Slechts 28 percent van de eerstejaarsstudenten slaagt over de hele lijn. De oorzaken liggen uiteen, de eventuele oplossingen idem dito. Bovendien lijkt het een erg pril fenomeen, waar nog veel onderzoek naar moet gebeuren.

PIETER HAECK & VINCENT BOU-LANGER |

Allereerst een cruciale nuance. De gepresenteerde cijfers betreffen zij die voor alle vakken een tien of meer halen. "Mensen die gedelibereerd worden voor een bepaald vak, worden dus niet opgenomen in die 28 percent," aldus

de Leuvense vicerector Onderwijsbeleid Ludo Melis.

VOOROPLEIDING

Voor er paniek uitbreekt predikten men al rust en kalmte. "We mogen ons niet laten verleiden tot doemdenken. De cijfers dalen wel, maar niet spectaculair. De mensen zijn niet dommer gewor-

den," concludeert Melis. Bovendien blijkt bovenstaande evolutie zich niet door te zetten in de studieduur van studenten. Die blijft redelijk constant.

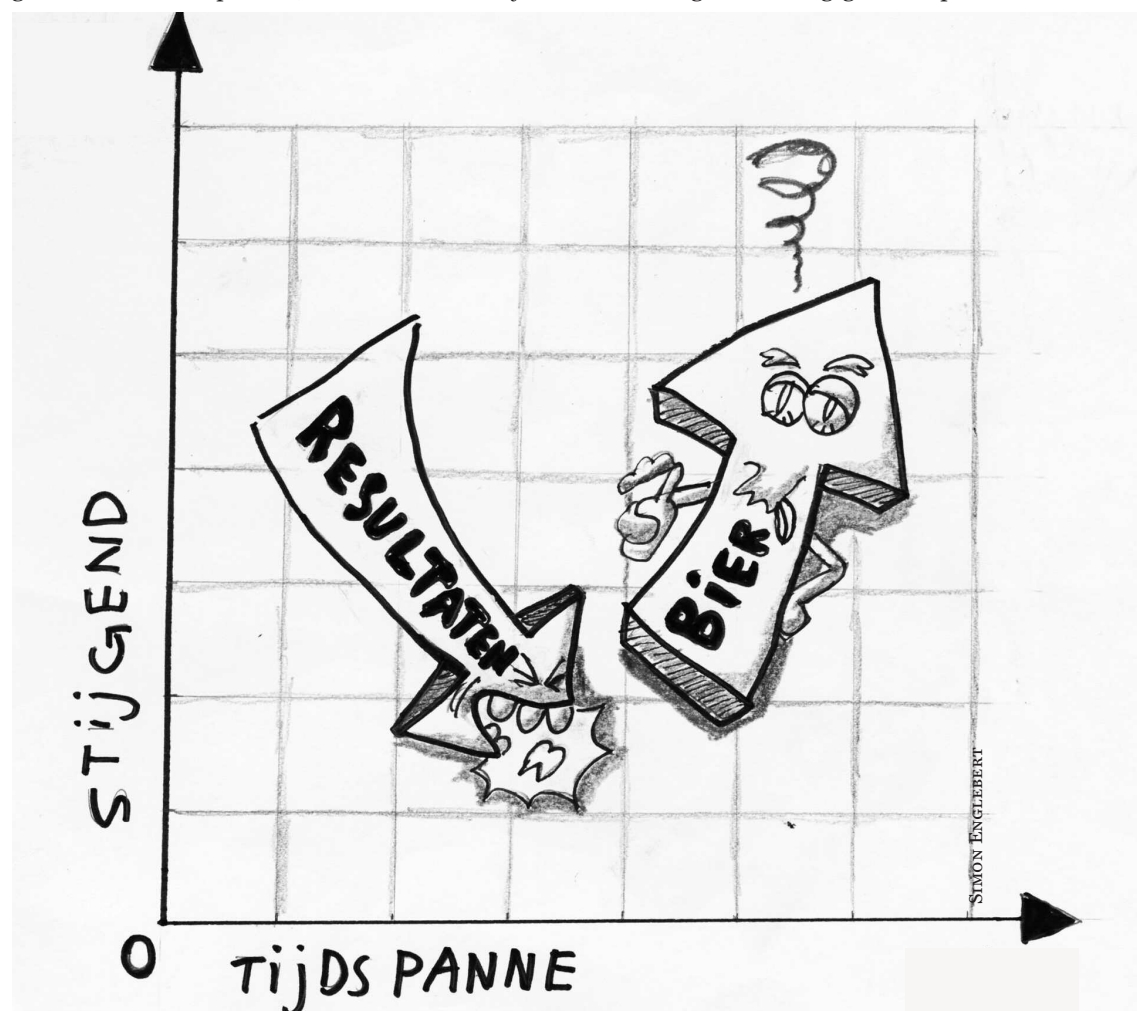
Over de evolutie van de slaagcijfers mogen we ons echter wel zorgen maken. Een bezorgdheid die gevoed wordt door een onzekerheid over de oorzaken en bijkomende antwoorden. "Het betreft hier een pril fenomeen," aldus Marjolein Breda, stafmedewerker bij de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR). "Er zal heel wat analyse nodig zijn, voor we nog grote uitspraken kunnen doen

over de oorzaken."

Toch lijkt men al een idee te hebben welke factoren een rol spelen in dit verhaal. Zo lijken studenten te vaak een manifest verkeerde studiekeuze te maken bij de overgang van het secundair naar de universiteit. "Dit is geen pleidooi voor toelatingsproeven, maar het is wel noodzakelijk dat een student over

om het contact met die speler te versterken. "Er is zeker nood aan een betere aansluiting tussen die twee werelden, de wederzijdse kennis van elkaar is immers veel minder dan vroeger," aldus Melis. "Er zijn amper proffen die lesgegeven hebben in het secundair en ook omgekeerd is er weinig bekend."

"We mogen ons niet laten verleiden tot doemdenken"

betere informatie beschikt," werpt Melis op.

Niet alleen betere informatie wordt bepleit, ook een sterkere vorm van begeleiding tussen het secundair en de universiteit is een optie. Melis: "Bij een keuze van een student voor een opleiding die niet meteen in het verlengde van zijn vooropleiding ligt, zou de vraag moeten zijn: lukt dat? Zijn er geen tussenstappen nodig?"

Bovendien stelde een rapport van de Leuvense denktank VIVES al in september dat er enorme verschillen zijn tussen de cijfers van verschillende afstudeerrichtingen in het secundair en de slaagcijfers aan de universiteit. "Als er dan een

In het kader daarvan is de K.U.Leuven bezig met een project om pakketten wiskunde aan te bieden in een veertigtal scholen. Later zou dat uitgebreid worden naar andere domeinen. "We proberen dat echter zo min mogelijk belerend te doen, de dialoog moet een vruchtbare manier gevoerd worden," poneert Melis.

De antwoorden liggen in zekere zin al op tafel, maar toch zijn er heel wat aspecten die moeilijk aan te pakken zijn. Slagen of niet slagen, het is vaak een mentaliteitskwestie. "We moeten vermijden dat studenten mikken op een tien, maar dat ze zo hoog als mogelijk proberen te scoren. In het

"Zijn er geen tussenstappen nodig?"

aangroei is van groepen die uit minder kansrijke vooropleidingen komen, dan voelt men dat hier ook aan de universiteit," zo stelt Melis.

MENTALITEITSKWESTIE

Dat het secundair onderwijs een belangrijke rol speelt in dit verhaal, noopt de universiteit er toe

secundair is gokken op een tien redelijk veilig, maar in een nieuwe omgeving kan dat al heel snel tegenvallen omdat men niet weet waar die tien zich precies bevindt," merkt Melis op. Toch heeft niemand echt zicht op hoe men dat zou moeten aanpakken. Werk aan de winkel, dus.

Vier keer blokken per jaar

De Faculteit Wetenschappen denkt een oplossing te hebben gevonden voor lage slaagcijfers. Zij wil nadenken om in de opleidingen Wiskunde en Fysica het semestersysteem om te gooien en te evolueren naar een systeem met vier examenperiodes.

RUBEN BRUYNNOOGHE |

Vier examenperiodes op een jaar zijn geen unicum. In Denemarken is er zo'n systeem, alleen lijkt het daar niet te werken. Studenten hebben er last van te veel stress. Over de Moerdijk daarentegen lijkt het wel te lukken. Universiteit Utrecht lanceerde bij de BaMahervormingen een systeem waar er binnen kleinere tijdsblokken wordt lesgegeven. Elk blok wordt afgesloten met een tentamenreeks. Bovendien is er in elk tijdsblok permanente evaluatie: toetsen en papers, dus.

Professor Margreet de Lange, programmeerder onderwijs aan de Universiteit Utrecht is positief: "De slaagcijfers zijn meteen sterk gestegen. Alleen merken we dat de studenten niet veel harder zijn gaan werken, terwijl de werklust voor de docenten wel gevoelig is gestegen. Dat komt door de vele toetsen en de intensievere lessen in dat ene blok."

Utrecht speelt daarom met de gedachte om terug te keren naar een semestersysteem. Haar troeven wil ze behouden, namelijk lesgeven in kleine groepen en permanente evaluatie. "Met een semestersysteem kunnen we 4 cursussen geven in een semester zodat het lesgeven voor de docenten minder intensief is. Het liefst zouden we naar een minimum van zes contactmomenten per week gaan voor de student en per lesgroep willen we

maximaal 25 personen, al ligt dat waarschijnlijk wat moeilijker wegens geldtekort," aldus de Lange.

Een ander groot verschil tussen de

onderwijscultuur in Vlaanderen en Nederland is het streven naar zoveel mogelijk zogenaamde *authentieke taken*. De Lange: "We willen de studenten zo snel mogelijk laten omgaan met wat ze ook in het beroepsleven zullen tegenkomen. Op die manier proberen we de studenten ook te interesseren in hun studie."

SPEL

Naast het werk is er natuurlijk ook het spel. Met de invoering van vier examenreeksen vrees de studenten voor hun vrije tijd. Die vrees blijkt echter ongegrond. De Lange: "Ik kan volmondig zeggen dat de studenten nog

"De studenten zijn niet veel harder gaan werken, maar de docenten wel"

voldoende vrije tijd hebben. Enkel voor een studentenjob is er minder tijd, maar dat willen we ook niet aanmoedigen. Anders zitten de studenten immers achter de kassa bij su-

permarkt Albert Heijn in plaats van in de les."

Ook Casper Wolfert, een student Natuurwetenschappen uit Utrecht, is tevreden: "De universiteit verwacht dat je twintig uur bezig bent per week, maar meestal doe je daar minder tijd over. Bovendien zijn de lessen ook beperkt en krijg je veel tijd voor zelfstudie."

PROBLEMEN

"Het systeem is niet stresserend. Vlak voor je tentamens heb je natuurlijk wel een beetje stress, maar dat valt echt goed mee. Het is wat makkelijker voor de studenten omdat de vakken nu worden opgedeeld in kleinere stukken, terwijl een vak vroeger vijftien studiepunten kon zijn. Ik ken veel studenten die niet blij zouden zijn als we zouden terugkeren naar een semestersysteem."

Ten slotte ligt de kwaliteitszorg in Nederland ook wat anders. "Op het einde van elk blok kun je een enquête invullen over wat je van de vakken vond en de docent is verplicht daarop te antwoorden. Dat antwoord kunnen alle studenten dan zien. Op die manier worden problemen met vakken tenminste aan de kaak gesteld," aldus Casper.

SLAAGCIJFERS

Oriëntering | Antwerpen wil voorbereidingsjaar

Er wordt al jaren over nagedacht om voor studenten die hoger onderwijs willen volgen een niet-bindende oriënteringsproef te organiseren. De kans dat ze er daadwerkelijk komt, is groot. Maar over de concrete uitwerking is er nog maar weinig duidelijkheid.

JENS CARDINAELS |

De test moet volgens K.U.Leuven-vice-rector Studentenbeleid Tine Baelmans met verschillende dingen rekening houden. “Ze moet niet enkel kennis en maturiteit testen, maar ook motivatie. Verder moeten we ervoor zorgen dat we niet kortzichtig zijn: bij een achttienjarige kun je niet altijd zien welke talenten hij heeft. Je kunt wel zien wat hij het volgende jaar het best doet. Wat er nadien nog kan, moet je later bekijken. Talent is iets dat je moet ontwikkelen.”

Verder is het de vraag hoe de test georganiseerd moet worden. “Doen we dat alleen of samen met de andere universiteiten? Ik denk dat we het op termijn met z'n allen zullen doen. Maar als dat nog twintig jaar zal duren, dan moet onze universiteit overwegen een voortrekkersrol te spelen.” Bovendien benadrukt Baelmans dat de K.U.Leuven erg bezorgd is over de gelijke onderwijskansen. “De politiek zegt vaak dat een toelatingsproef of oriënteringsproef niet democratisch zijn. Maar het oriënteringsbeleid zal ook veel oog moeten hebben voor gelijke kansen.”

Ook de Universiteit Antwerpen (UA) is voor. “Maar een eenmalige proef is een momentopname, terwijl we het volledige traject van de

student moeten bekijken. Daarom ben ik een voorstander van een betere samenwerking tussen het secundair en het hoger onderwijs. Oriëntering moet al in het middelbaar beginnen,” zegt de voorzitter van de Onderwijsraad van de UA, Joke Denekens.

PROPEDEUSEJAAR

Volgens Denekens moeten studenten beter weten waar ze aan beginnen. “Daarom heb ik een platform opgericht waar leerlingen kennis kunnen maken met het hoger onderwijs. Het is de bedoeling dat leerlingen in de laatste drie jaar van het middelbaar vrijwillig testen en oefeningen kunnen maken en dat ze vervolgens de juiste feedback

aanpakken: organiseer een oriënteringsproef aan de poort van de universiteit. Mensen die goed scoren, mogen onmiddellijk starten. De anderen bied je een propedeusejaar aan: een semester of een jaar waarin ze zich kunnen voorbereiden.”

De Brusselse universiteit VUB is dan weer niet te vinden voor een oriënteringsproef. Die zou er volgens rector Paul De Knop voor zorgen dat de instroom van studenten sterk vermindert. “En dat terwijl de arbeidsmarkt in de toekomst meer hogeropgeleiden zal vragen.” De Knop ziet meer heil in een betere studiebegeleiding.

PROFILERING

Ook studentenvertegenwoordigingsorganisaties vinden dat er al in het middelbaar moet worden gewerkt aan verplichte, maar niet-bindende oriëntering. De voorzitter van de Vlaamse Vereniging van Studenten, Tom Demeyer, wil dat

moeten de studierichtingen wel goed geprofileerd zijn. Dat vormt volgens mij een probleem, zeker door de academisering.” De academisering is een proces waarbij bepaalde hogeschoolopleidingen — zoals Industrieel ingenieur en Toegepaste taalkunde — zich meer

gaan richten op onderzoek en dus gaan lijken op universitaire opleidingen. “Je zou je bijvoorbeeld kunnen afvragen of het verschil tussen de opleidingen Burgerlijk ingenieur en Industrieel ingenieur voor de industrie en het onderwijs duidelijk genoeg is.”

“Oriëntering moet al in het middelbaar beginnen”

krijgen. Op die manier kunnen ze hun zwakke punten wegwerken.” Eventueel kunnen leerlingen zich zelfs laten bijscholen aan de universiteit. “Ik ben bereid om enkele modules open te stellen voor zeventien- en achttienjarigen.”

Denekens is voorstander van een zogenaamd propedeusejaar. “Als ik minister was, zou ik het zo

op Vlaams niveau een test ontwikkeld wordt. “Zulke testen zou je in het middelbaar geregeld moeten krijgen.” Daarna moeten de klasleraren en het begeleidingscentrum CLB feedback geven.

Die mening wordt gedeeld door Pieter Strouven van de Leuvense studentenraad LOKO. “Als je studenten advies wilt geven,

VERKLARENDE WOORDENLIJST

CONTINGENTERING

* Vaststelling van een quotum.

* In België een beperking op aantal geneesheren

* Overaanbod artsen zou kunnen leiden tot kwalijke gevolgen.

* gezondheidszorg zou veel duurder worden omdat burgers te snel naar een arts zouden gaan

* Ook de kwaliteit zou er bij inschieten. Veel artsen zien weinig patiënten en dus ook weinig ziektebeelden, daardoor zouden ze niet meer de juiste diagnoses kunnen stellen.

TOELATINGSEXAMEN

* Verbiedt de student om een bepaalde studierichting te kiezen, bij slecht resultaat

* onderscheidt zich van de niet-bindende oriënteringsproef

* niet-bindende oriënteringsproef wil enkel aan de student tonen waar hij staat.

* Verplichte oriënteringsproef wil enkel zeggen dat deelname verplicht is, maar zegt niets over het resultaat

Toelatingsexamen Verboden toegang voor onbevoegden

Tegenwoordig gebruiken in Vlaanderen enkel nog de opleidingen tot arts en tandarts een verplichte toelatingsproef. Volgens de cijfers van de K.U.Leuven slaagt ook bijna 90% van die studenten in hun eerste jaar. “Cum hoc ergo propter hoc”, of kan dat hoge slaagpercentage op een andere manier verklaard worden?

JORIS HIMPENS & ANNEKE SALDEN |

Met de recente voorstellen voor een niet-bindende oriënteringsproef aan de universiteit, laait de discussie over eventuele toelatingsexamen weer op. Een oriënteringsproef geeft de student immers een idee over zijn mogelijkheden binnen de opleiding. Maar zal een negatief advies studenten er van weerhouden om toch de opleiding van hun keuze aan te vatten?

Dan staat een bindend toelatingsexamen meer garant voor enkel geschikte studenten binnen een opleiding. De voornaamste tegenwerping is dat een toelatingsexamen haaks staat op democratisch onderwijs. Precies dat argument werd in 2004 gebruikt door toenmalig onderwijsminister Marleen Vanderpoorten (Open Vld) om het toelatingsexamen voor de opleiding Burgerlijk ingenieur af te schaffen. “Het is niet zo dat het aantal

studenten binnen de opleiding drastisch is gestegen,” stelt de decaan van de Faculteit Ingenieurswetenschappen, professor Ludo Froyen. “Ook de kwaliteit van de opleiding heeft er niet onder te lijden. Het enige verschil is dat het deel van de studenten dat vroeger strandde bij het toelatingsexamen, nu na een jaar moet afhaken.” Ter vergelijking: ten tijde van het toelatingsexamen slaagde 70% van de deelnemers, waarvan nog eens 70% het eerste jaar volbracht. Vandaag de dag schommelt het slaagcijfer van het eerste jaar burgerlijk ingenieur rond de 50%, wat op hetzelfde neerkomt — zij het met het nadeel van een verloren jaar voor de gezakte student. Vandaar ook dat de faculteit zelf niet achter de beslissing van het ministerie stond: “Wij vonden het toelatingsexamen een goede manier om uit te maken of een student in aanmerking kwam voor ingenieursstudies,” aldus Froyen.

GRADUEEL

Een andere stem die pleit voor de herinvoering van het toelatingsexamen is die van Agoria, de belangenvereniging van de technologische industrie. Directeur-generaal Wilson De Pril: “De uitstroom van ingenieurs is niet groter geworden, maar er zijn wel meer falende studenten. Dat zou vermeden kunnen worden met een toelatingsexamen.” Een niet-bindende oriënteringsproef is volgens hem ook geen

“Meer falende studenten”

afdoende oplossing. “Een alternatief is een graduele proef, waarbij studenten aan de hand van hun resultaat zonder problemen toegelaten worden, of een remediërende zomercursus moeten volgen. De studenten met heel slechte resultaten worden geweerd.”

Ook Jonas Boonen, oud-voorzitter van LOKO en gewezen student Burgerlijk Ingenieur kan zich daar deels vinden. “Veel ingenieurs waren tevreden met een toe-

latingsexamen: het verzekerde je van je slaagkansen in het eerste jaar.”

Aan de faculteit Geneeskunde houdt men wel nog vast aan het toelatingsexamen. Preses van Medica Maarten Brusseleers ziet verschillende redenen: “Allereerst is er natuurlijk de contingentering, maar het toelatingsexamen bewaakt ook de kwaliteit van de opleiding. Bovendien zorgt het voor hogere slaagcijfers — al kunnen die ook voortkomen uit de competitie die er binnen de opleiding heerst.”

Decaan van de faculteit Geneeskunde en tevens voorzitter van de examencommissie van de toelatingsexamen, Bernard Himpens, bevestigt: “Sinds de wet op contingentering in 1997 was er vrees voor een te grote uitstroom van artsen. Daarom moest de instroom gecontroleerd worden, om een overaanbod van artsen te vermijden.” Een artsopleiding zonder toelatingsexamen zal niet voor binnenkort zijn. “De toekomstige zesjarige opleiding brengt een grote reductie van het programma met zich mee. Een toelatingsexamen is daarom noodzakelijk.”

DOSSIER

MOBILITEIT IN LEUVEN

Waar men gaat langs Leuvense wegen, overal komt men studenten tegen. Het woelige mierennest dat de binnenstad zowel overdag als 's nachts is, wordt bij elkaar gehouden door de lijm van het mobiliteitsbeleid van de stad, de universiteit en de gemeenschap. Dit dossier belicht de drie voornaamste aspecten van het komen en gaan van de student. Openbaar vervoer, snelheidsbeleid en helaas ook fietsdiefstal.

DANIEL WIRT

Campuskaart Beter bekend

Elke week pendelen duizenden studenten met de trein tussen Leuven en de thuisstad. Daarvoor gebruiken ze betaalmiddelen zoals een Go Pass of een gewoon ticket. Gelukkig beseffen ze eindelijk dat de Campuskaart tot tien keer goedkoper is.

JORIS HIMPENS |

De Campuskaart is een ideale formule voor studenten die een tweetal heen-en-terugreizen per week afleggen. Met de kaart kun je vijf keer hetzelfde traject afleggen tussen twee Belgische stations binnen een periode van 49 dagen.

In 2004 onderzocht de K.U.Leuven het mobiliteitsgedrag van duizend studenten. Uit die steekproef bleek dat veel kotstudenten met de trein reizen, maar op de middellange afstanden legden er nog veel studenten hun traject af met de auto. In 2009 bleek uit onderzoek door *Veto* dat slechts een derde van de kotstudenten gebruik maakte van de kaart.

FREQUENTIE

Twee jaar later kan Maarten Verbiest van de Huisvestingsdienst van de K.U.Leuven betere cijfers voorleggen. "We hebben nu wel het gevoel dat de Campuskaart bij de studenten voldoende bekend is. Het gebeurt weinig dat een student nog met het voor hem slechtste vervoersmiddel reist. Volgens onze gegevens reist ongeveer 63% van de kotstudenten van de K.U.Leuven naar Leuven met de trein, 18,5% met de auto en 11,8% met de bus. 91,4% van de treingebruikende kotstudenten gebruikt een Campuskaart of Schooltreinkaart en slechts 2,3% een Go Pass."

Het probleem ligt vaak bij studenten die ouder zijn dan 25 jaar. Die kunnen geen gebruik maken van de Campuskaart, noch van een Go Pass. "Het is altijd erg puzzelen voor die groep van studenten." Pikant detail: de Campuskaart blijft geldig tot 26 jaar. Enkel bij de aanvraag moet je je "student-zijn" aantonen.

IN DE KOU

Met andere woorden wil dat zeggen dat iemand die zich inschrijft aan een onderwijsinstelling op zijn 18de en een Campuskaart laat aanmaken, tot de leeftijd van 26 jaar kan reizen aan studententarief. Zo wordt de privé mobiliteit van een mogelijk werkende onterecht gesubsidieerd, terwijl een 26-jarige voltijds student in de kou blijft zitten en de volle pot betaalt.

Ondanks de groei van treinreizigers onder de studenten, heeft de K.U.Leuven dit jaar geen opmerkelijke extra inspanningen gedaan om de studenten meer te sensibiliseren. "Elk jaar krijgen de studenten een mail met daarin alle informatie in verband met de voordeligste vervoermiddelen en hun tarieven. Daarnaast is er voor de internationale studenten een Orientation Day die hen wegwijs maakt in de mogelijke transportmiddelen."

Fietsdiefstal Trap door je rem!

Duizend bommen en granaten. Dat is de publiceerbare versie van wat wij maandagochtend dachten toen we ontdekten dat onze fiets gestolen was. We dachten dat fietsdiefstal enkel idioten overkwam die hun gammele fiets niet of nauwelijks op slot hadden gedaan. Niet dus. Het gebeurt vaker dan we dachten. Dus hoe zit dat nu met fietsdiefstal in Leuven?

MICHAËL CLOOTS |

De politie doet gelukkig al het mogelijke om te zoeken naar onze vermiste speld in de hooiberg. Van 2007 tot 2009 steeg het aantal diefstallen van 1.693 tot maar liefst 2.083. "Door betere preventie, toename van graveren en intensievere controles, hebben we dat cijfer kunnen terugbrengen tot 1.282 diefstallen in 2010," verduidelijkt studenteninspecteur Nick Vanden Bussche. "Het zijn voornamelijk gelegenheidsdiefstallen. Daarom is het ook zo jammer dat slechts 7% zijn fiets laat graveren, iets waardoor het terugbezorgen vlotter en vaker kan. Ook aangifte doen is belangrijk. Het geeft ons een beeld van probleemregio's en jou een bewijs voor als je je fiets terugvindt."

En terugvinden zullen we hem! Die beruchte maandagochtend waren er bijna geen woorden te vinden voor onze ongekende woede en wraakgevoelens. Maar de mens is creatief, dus gingen we te rade bij Facebook. We creëerden een groep waarin we vrienden mobiliseerden om de gestolen fiets terug te zoeken en demonische wraakacties te bedenken. Hoewel er enkele creatieve monstrueuze ideeën het daglicht zagen — zoals het gezicht van Justin Bieber tatoeëren op het gelaat van de dief of zaken met prikkeldraad, zout en citroensap — hadden velen er nood aan om hun eigen vermiste fiets op te geven. Fietsdiefstal is blijkbaar zo veelvoorkomend dat zelfs onze vrienden ons dat amper vermelden. Vermoedelijk geloven weinigen in het terugvinden van hun trouwe tweewieler. Is het dan zo ver gekomen? Leven we in een cultuur waar het je eigen schuld is, wanneer je fiets gestolen wordt? Je had hem maar beter moeten beveiligen.

SCOUTSFUIF

Bij gebrek aan levensjaren kunnen wij ons nog niet beroepen op de mooie leuze "in mijnen tijd". Echter, onze ouders hebben dat voorrecht wel al verworven. Zij komen uit een tijd waarin fietsslots nog niet bestonden. Waar je bij een scoutsfuif je fiets tegen een gevel achterliet en je geen zorgen hoefde te maken of hij er 's ochtends nog wel zou staan. Misschien komt het omdat we nog nooit bestolen zijn geweest, of misschien omdat onze plechtige communiefiets ons meer dan 30.000 kilometer heeft vervoerd, maar wij pikken dat niet! Als u, verlichte universiteitsstudent, die mening deelt, surf dan als de bliksem naar onze Facebookgroep "Revenge is sweet" en post er uw korte en duidelijke fietsbeschrijving, zoek mee naar andere fietsen, laat de beul in uzelf vrij en doe iets aan de fietsdiefstallen. Tenzij u zelf een fietsdief bent: duik dan maar snel onder, duizend bommen en granaten!

Zone 30 Graag traag

Op 30 januari werd de zone 30 binnen de Leuvense ring van kracht. Los van het feit dat het gelijk staat aan een zelfmoordpoging, is het nu ook strafbaar om op je fiets zo snel mogelijk de Sint-Antoniusberg af te crossen richting Damiaanplein. Schepen Dirk Robbeets (sp.a) van de stad Leuven geeft tekst en uitleg.

VINCENT BOULANGER |

Veto: Waarom werd de zone 30 ingevoerd?

Robbeets: «Om Leuven aangenamer te maken voor iedereen. De laatste jaren hebben we meer en meer geprobeerd Leuven verkeersluw te maken en dit is de volgende stap in dat plan. Samen met maatregelen als de werken aan het Fochplein en de omvorming van het aansluitend stuk van de Tiensestraat tot winkel-wandelstraat, hopen we dat te bereiken.»

Veto: Hoe verloopt de invoering ervan?

Robbeets: «Op dit ogenblik hebben we de indruk dat die vrij goed nageleefd wordt en daar zijn we wel gelukkig mee. Men is ook bezig de intussen overbodige verkeersborden te verwijderen. Ook dat is een goede zaak want als we eerlijk zijn: het werd een beetje een bos van verkeersborden en dat is nodeloos verwarrend.»

Veto: En het verwijderen van de zebrapaden?

Robbeets: «Het is nooit de bedoeling, noch de intentie geweest, alle zebrapaden uit Leuven weg te halen. Dat is een misvatting die in de media is gemaakt en overgenomen werd. Sensatie bereikt misschien meer lezers dan een droge tekst? Er blijven zebrapaden aanwezig binnen de ring, we nemen enkel degenen weg waar ze niet meer nodig zijn. Een zone 30 is niet incompatibel met zebrapaden en ze moeten bijgevolg ook niet weg. Op drukke plaatsen als de Bondgenotenlaan zullen ze zeker blijven.»

Niet alle zebrapaden verdwijnen

Veto: Anderzijds zijn er ook initiatieven voor toegankelijkheid voor blinden en rolstoelgebruikers.

Robbeets: «We doen daar ons best voor. We hebben onlangs nog lof gekregen van de werkgroep toegankelijkheid binnen de stad Leuven. Bij wegenwerken voorzien we systematisch tegels voor blinden of slechtzienden om hen wegwijs te maken binnen de stad en ook met rolstoelgebruikers houden we rekening bij de heraanleg van wegen.»

Veto: Zijn er al veel inbreuken vastgesteld sinds de invoering?

Robbeets: «Bij mijn weten is er nog niemand bekeurd voor het schenden van de zone 30. Er zijn ook niet echt gerichte controles geweest, het is zeker niet de bedoeling een repressief beleid te voeren. Dat staat natuurlijk niet gelijk aan vrij spel. Er zijn sowieso snelheidscontroles en op die manier wordt de zone 30 gecontroleerd.»

Vliegwerk (3) | Het leven van de lelijke mens

Het Leuvense museum M begint stilaan uit zijn kinderschoenen te stappen. Tweewekelijks bekijken we een van de kunstwerken en spitsen het toe op een maatschappelijke tendens. Deze week: "Het zieke kind" van Georges Van Zevenberghen.

ALEXANDER CORNET |

Elke kleuter krijgt de mazelen en weent daarvoor een dag of tien zijn oogjes rood, maar twee weken later herinnert hij zich al niks meer van die plaag. Laat staan twintig jaar later, wanneer hij aan de K. U. Leuven studeert.

Waarschijnlijk ligt dat anders voor het jongetje dat zich op jonge leeftijd langzaam bewust wordt van de wijnvlek op zijn wang. Die ging niet zomaar weg en tenzij hij zich ervoor heeft laten opereren, loopt hij er nog steeds mee rond. Hij heeft er alleszins mee moeten leren leven. Misschien is hij erom gepest. En wellicht wisten veel volwassenen zich geen houding te geven als ze hem zagen of met hem praatten. Want hoe je het ook draait of keert: op het eerste gezicht zie je toch vooral die wijnvlek en niet het jongetje met de normale gestalte en dito intelligentie dat erachter schuilgaat.

Onlangs probeerde journalist-reportagemaker Marc Didden op Canvas het taboe rond dik zijn te doorbreken. Maar wat stelt het taboe rond overgewicht voor in vergelijking met bijvoorbeeld zo'n wijnvlek, een dwerggestalte of albinisme? We legden ons oor te luisteren bij contactpersoon voor de Contactgroep Albinisme Vlaanderen Johan Vermeir.

Veto: *Waar houdt de Contactgroep Albinisme zich mee bezig?*

Johan Vermeir: «We bespraken de maatschappelijke belangen van albinos en hoe we die konden optimaliseren, maar intussen komt de contactgroep al een tijdje niet meer samen. Lotgenoten met elkaar in contact brengen was het initiële opzet. Het internet heeft er echter voor gezorgd dat mensen met albinisme

gemakkelijker online informatie kunnen vinden. Zelf blijf ik wel beschikbaar als aanspreekpunt voor mensen die met vragen zitten. Ik geef zoveel mogelijk informatie door en probeer ondersteuning te bieden waar mogelijk.»

IMPACT

Veto: *Er rust onmiskenbaar een taboe op onomzwaachteld spreken over uiterlijke afwijkingen.*

Vermeir: «De contactgroep organiseerde infoavonden, mede om dat taboe te doorbreken en mensen een bredere kijk te geven op het "anders zijn". Daarbij vonden we het ook zeer belangrijk om kenbaar te maken wat mensen met een afwijkend uiterlijk — in ons geval albinisme — zelf belangrijk vinden in de omgang met anderen.»

“Een uiterlijke afwijking heeft een grote impact op een mensenleven”

Veto: *Gebeurt het dat mensen zichtbaar ongemakkelijk zijn als ze met u praten?*

Vermeir: «Onbekend is vaak onbemind. Ik probeer open te praten over mijn handicap en dat opent meteen veel deuren. Enkel wanneer mensen weten wat er aan de hand is, kunnen ze er begrip voor opbrengen. Daarom is het belangrijk de problematiek kenbaar te maken.»

«In gewone dagelijkse contacten praat ik zelf weinig over mijn aandoening. Ik werk, heb een gezin en uiterlijkheden zijn niet altijd de belangrijkste dingen waar het in het leven om draait. Wat niet belet dat

een uiterlijke afwijking een grote impact op een mensenleven heeft.»

Veto: *Hebt u het gevoel dat u zelf gemakkelijker met uiterlijke taboes kunt omgaan dan iemand zonder uiterlijke afwijking?*

Vermeir: «Ik ben doordrongen van de idee dat mensen meer zijn dan hun uiterlijk. In mijn puberteit realiseerde ik me natuurlijk ten volle dat ik anders was en daar heb ik het moeilijk mee gehad. Maar die gevoelens kon ik zelf controleren. De afwijking van anderen heb je niet onder controle, wat de dingen onnodig bemoeilijkt.»

«Bij een handicap focussen veel mensen zich op het anders zijn, terwijl het misschien beter is om naar de gelijkenissen te kijken. Natuurlijk springen mijn witte haren in het oog en ik heb ook een aantal beperkingen. Als de zon schijnt moet ik mij insmeren met factor vijftig om verbranding te voorkomen. Ik draag ook altijd een pet en een bril die het zonlicht filtert. In de zomer draag ik

meestal lange mouwen om mij te beschermen en vanwege mijn slechtheid heb ik ook verplaatsingsproblemen. Maar voorts verschil ik niet enorm van andere mensen. Soms schijnt men te denken dat mensen met een uiterlijke afwijking ook anders denken, wat natuurlijk niet zo is.»

KWETSBAAR

Veto: *Hebt u wel eens het gevoel gehad dat u niet dezelfde kansen kreeg als iemand zonder uiterlijke afwijking?*

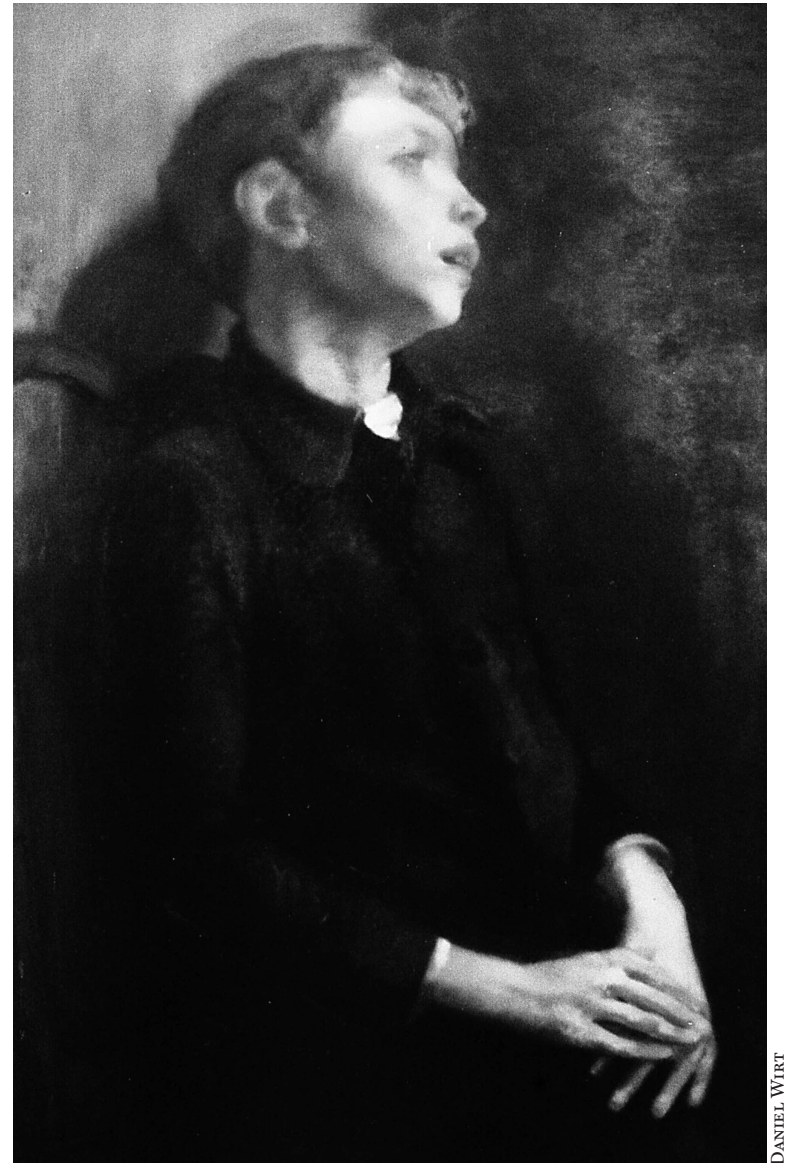
Vermeir: «Een zoektocht naar werk verloopt voor mensen met een afwij-

kend uiterlijk niet altijd over rozen. Je moet het geluk hebben om mensen te ontmoeten die zich kwetsbaar durven op te stellen. Sommige werkgemers reageren afwijzend, maar de meeste spreken dat natuurlijk niet uit. Je moet de kans krijgen om te bewijzen dat je meer bent dan iemand met een afwijkend uiterlijk.»

Veto: *Reportagemaker Marc Didden wilde onlangs in zijn*

Canvasreportage het taboe rond overgewicht doorbreken. Denkt u dat taboes op een dergelijke manier van de baan kunnen worden geveegd?

Vermeir: «Zulke programma's hebben dikwijls de neiging om op zoek te gaan naar sensatie. Natuurlijk doorbreek je voor een stuk het taboe, maar of dat op lange termijn oplossingen biedt, betwijfel ik.»

“Het zieke kind” van Georges Van Zevenberghen heeft een verkoudheid.

DANIEL WIRT

Filip Dewinter

“Eerst handelen, dan onderhandelen”

Wij staan open voor verrassingen in dit leven. Zo waren we verrast toen we hoorden dat kauwgom ons zou doen stoppen met wenen bij het snijden van ajvunen. Verrast waren we ook toen we Filip Dewinter (Vlaams Belang) tegenkwamen op de afsluitende dag van een groot feest voor de diversiteit. Maar meevieren deed Dewinter niet. Daarvoor was de man te druk bezig met vergaderen en interviews geven.

ELS DEHAEN & RUBEN BRUYNNOOGHE |

Veto: *Wat vindt u van zo'n diversiteitsweek als Partycipation?*

Filip Dewinter: «Ik vind het bijna misdadig dat we vreemdelingen het signaal geven dat zij met behoud van hun cultuur in onze maatschappij kunnen functioneren. Onderwijs moet net een manier zijn om aan vreemdelingen duidelijk te maken dat ze zich moeten aanpassen. Multiculturaliteit in het onderwijs is een verkeerde keuze, men moet streven naar maximale culturele homogeniteit.»

«Onderwijs moet bovenal realistisch zijn. Wij pleiten bijvoorbeeld voor het behoud van zwarte scholen — wij noemen het inburgeringsscholen — die als dusdanig worden erkend. Die scholen volgen dan een duidelijk inburgeringsprogramma en geven prioriteit

aan lessen Nederlands voor anderstaligen, een noodzakelijke vereiste om te kunnen integreren.»

TOELATINGSPROEF

Veto: *In onze buurlanden stijgt het inschrijvingsgeld in het hoger onderwijs. Denkt u dat ook Vlaanderen zal moeten volgen?*

Dewinter: «Het Vlaams Belang heeft zich altijd tegen een verhoging van het inschrijvingsgeld gekant. Anders wordt het voor sommige getalenteerde jongeren een onoverkomelijke drempel en dat kan niet de bedoeling zijn. Er zijn bovendien middelen van niet-pecuniaire aard, die de instroom kunnen sturen. Een toelatingsproef is er daar één van en dat is veel democratischer.»

Veto: *Vreest u niet dat er veel buitenlandse studenten in Vlaanderen zullen komen studeren als het inschrijvingsgeld laag blijft?*

Dewinter: «We moeten vooral het aantal buitenlandse studenten tot een minimum beperken. Eigenlijk moeten we zoveel mogelijk met uitwisselingsprogramma's werken en verder slechts het absolute minimum aan buitenlandse studenten toestaan.»

KROONJUWELN

Veto: *Wat met België? Moeten er nieuwe verkiezingen komen?*

Dewinter: «Nieuwe verkiezingen zijn voor het Vlaams Belang geen optie, de kiezer

heeft reeds gekozen. De politiek moet het nu oplossen. Als we toch voor nieuwe verkiezingen opteren, geven we onszelf eigenlijk een brevet van onvermogen. Uit deze

“Onderwijs moet streven naar maximale culturele homogeniteit”

impasse haal ik vooral dat er binnen België niets meer mogelijk is en dat we moeten durven kiezen voor een onafhankelijk Vlaanderen. De N-VA, die toch een duidelijk mandaat heeft gekregen van de kiezer, durft dat niet te doen en dat is jammer. Bart De Wever weigert zelfs om de Vlaamse onafhankelijkheid als stok achter de deur te gebruiken in de onderhandelingen. Zo stellen we ons als Vlamingen zonder zwak op.»

Veto: *Als we het communautair al niet eens kunnen worden over een regering, is het dan niet onrealistisch op te roepen tot onderhandelingen over een splitsing?*

Dewinter: «Wij pleiten dan ook voor een eenzijdige Vlaamse onafhankelijkheidsverklaring, waarbij het Vlaams Parlement zelf een soevereiniteitsverklaring goedkeurt en er geen sprake meer is van eindeloze onderhandelingen. We moeten nu stappen durven zetten. Eerst handelen, dan onderhandelen. Wij kiezen voor een fluwelen boedelscheiding naar Tsjechoslowaaks model.»

Veto: *Wat met Brussel?*

Dewinter: «Het zou bijzonder dom zijn om Brussel reeds van tevoren uit handen te geven. Bovendien is Brussel een deel van Vlaanderen, dus hoeven wij Brussel niet af te geven. Maar Brussel zou een belangrijke plaats innemen in de onderhandelingen, dat is evident. Maar de kroonjuwelen al op voorhand cadeau geven? Neen, dat zeker niet!»

Veto: *Tot slot: wat vindt het Vlaams Belang van de onrust in Libië?*

Dewinter: «Wij hebben altijd duidelijk gesteld dat Libië met Kadhafi aan het hoofd een schurkenstaat is. Wij steunen de interventies dus. Tegelijk zijn we kritisch: wat of wie komt er in de plaats? Als het alternatief een islamitisch kalifaat is met een extremistische leiding, is dat evenmin goed. Voorlopig is het vooral belangrijk de grenzen dicht te houden, zodat er geen vluchtelingen uit Libië, Algerije, Egypte en Tunesië naar Europa komen.»

DIY | Criminologie

Elke week ondernemen we een poging om iets waarvoor je minstens vier jaar moet studeren, samen te vatten in twee minuten. Omdat we er maar niet in slaagden weg te zappen van een of andere misdaadserie, werd het criminologie. Of zet de nieuwe beste vriend van de mensheid ons op het verkeerde been? We bevroegen kersvers emeritus, professor Johan Goethals.

VINCENT BOULANGER |

Veto: Als ik aan een criminoloog denk, borrelt spontaan Hercule Poirot op. Is dat terecht?

Goethals: «Hij is zeker geen criminoloog. Veel mensen verwarren criminologen met speurders, maar dat klopt niet helemaal. Als je politiemans wilt worden, moet je niet naar de universiteit, maar naar de politieschool. Een criminoloog bestudeert criminaliteit.

Welke vormen van criminaliteit zijn er vandaag en hoe evolueert dat? Hoe reageert de maatschappij daarop? Daarnaast onderzoekt hij de werking van de ordediensten die de criminaliteit moeten tegengaan.»

PSYCHOLOGISCH

Veto: Werken er helemaal geen criminologen bij de politie? Waar dan wel?

Goethals: «Er is natuurlijk een

overlap. Veel van de hogere functies bij de politie worden ingevuld door criminologen, die dan na hun studies nog een opleiding bij de politie volgen om daar werk te vinden. Maar het zijn zelden speurders, eerder beleidsfuncties zoals korpschef of commissaris, waar de studie een mooie aanvulling is op de politieopleiding. Als alternatief neigen ze terecht te komen in de preventiesector. Anderzijds is er ook de mogelijkheid werk te vinden bij het gerecht of specifiek in de nazorg of hulpverlening: wanneer iemand veroordeeld wordt en een straf krijgt, kan daar een traject aan vastzitten met bepaalde voorwaarden en doelstellingen. Criminologen kun-

nen dat opvolgen en begeleiden.»

Veto: Criminoloog zijn betekent dan vooral onderzoeken en analyseren?

Goethals: «Het werk van een criminoloog is inderdaad niet vergelijkbaar met CSI-toestanden, maar enkel onderzoeken is dat ook niet. Het is een beroep waarin je omgaat met mensen. Herstelbemiddeling is een mooie illustratie.»

Veto: Herstelbemiddeling?

Goethals: «In geval van sommige delicten kan het gerecht voorstellen dat dader en slachtoffer tot een overeenstemming komen. Dat gaat breed, niet enkel materiële reparatie of financiële vergoeding, maar ook psychologische

erkenning. Als zo'n akkoord bereikt wordt, kan de rechter daar rekening mee houden in zijn uitspraak. Die vorm van recht is ook vaak beter voor het welbevinden van het slachtoffer.»

EVOLUTIE

Veto: U bent onlangs emeritus geworden, op welke veranderingen kunt u terugblikken?

Goethals: «Als je verwijst naar technische vooruitgang, zijn er niet echt bijzonderheden. De evolutie zit meer in de aandacht die de sector krijgt. Waar wij in de jaren '60 vooral bezig waren met criminologie op de kaart te zetten en jobs te scheppen voor onze afgestudeerden, zie je nu dat crimi-

“Geen CSI-toestanden”

nologie ingebed is. Toen waren het vooral magistraten of mensen uit andere opleidingen die een jaar criminologie bijstudeerden. Mettertijd zijn we erin geslaagd van dat ene jaar een vierjarige opleiding te maken en daar beroepen aan te koppelen. Maar misschien dreigt er nu een herhaling van jobschaarste: er zijn meer studenten die criminologie studeren dan er naar mijn aanvoelen arbeidsplaatsen zijn. Er zou wel eens een verzadiging van de arbeidsmarkt kunnen optreden als gevolg van de, al dan niet juiste, perceptie van de richting.»

Veto: Wat vindt u het mooiste aan het beroep?

Goethals: «Het is een veld dat je voor geweldige menselijke uitdagingen plaatst. Veiligheid beroert de samenleving sterk en als je bereid bent je daarin te engageren kun je veel aan de maatschappij bijbrengen. Je bent sterk bezig met mensen. Zoniet, via beleidswerk kun je iets in beweging zetten.»

CHRISTIAAN FRANZ

Prullen met fruitvliegen

Al sinds jaar en dag is hij 's mens beste vriend. Een trouwe kompaan die zijn baasje beschermt wanneer gevaar dreigt, troost wanneer tranen opwellen en met hem ravot wanneer de dartele lentezon haar kwieke stralen uitzendt. We hebben het, natuurlijk, over de fruitvlieg.

JELLE DEHAEN |

De fruitvlieg is een hipster in het wetenschappelijke onderzoek. Liesbeth Swarts, die verbonden is aan het Laboratorium voor Ontwikkelingsgenetica aan de K.U.Leuven deed onderzoek met de diertjes: “Vliegjes zijn uiteraard erg verschillend van mensen, maar toch is gebleken dat heel veel van de genetica en de fundamentele processen tussen de twee soorten bewaard zijn. Ongeveer 70 procent van de gekende ziektegenen hebben een analoge variant in de vlieg. Je hebt ook het voordeel dat het onderzoek veel goedkoper en sneller verloopt en dat je gebruik kunt maken van vele beschikbare genetische tools.”

Ondanks zijn populariteit is de fruitvlieg — net zoals vrouwen, gehandicapten, Michael Jackson en

negers — toch een beetje *the nigger of the world*. “Er zijn minder morele problemen dan wanneer je met mensen werkt. Bij vliegen zijn er immers geen ethische regels, omdat ze voor onderzoek niet tot de diersoorten worden gerekend.” Legt Swarts uit.

AGRESSIE

Zwarts' onderzoek richtte zich op agressie bij vliegen. “We wilden meer inzicht krijgen in de genetische basis van agressie waarover nog niet zoveel bekend was.” Zwarts' onderzoek verliep verrassend sterk samen met de manier waarop wij vroeger, toen we nog monitor bij speelplein Levenslust waren, onze kindjes een middag ledig hielden. “We zetten acht vliegjes samen, enkel mannetjes omdat die agressiever zijn. Vervolgens hongerden we die an-

derhalf uur uit waarna we de agressie die vertoond werd, maten.”

De agressieve fruitvliegen vechten met elkaar en dat mag u behoorlijk letterlijk nemen, aldus Swarts. “Agressieve fruitvliegen vechten echt. Ze gaan op hun achterste pootjes staan en duwen met hun voorpoten tegen elkaar. Of ze lopen achter elkaar aan en flapperen met hun vleugels waarbij er

“Fruitvliegen worden niet tot de diersoorten gerekend”

eentje wegloopt en een andere achtervolgt.”

Speelplein Levenslust was behoorlijk karaktervormend — een van de kinderen werd later niet minder dan het hoofd van het postkantoor in Bertem — maar aan de wetenschap bracht het niets bij. Dat deed Swarts' onderzoek wel. “Samen met onderzoekers van North Carolina state University hebben we de meest agressieve vliegjes met el-

kaar laten kweken en de minst agressieve met elkaar. Na 25 generaties bekeken we wat de genexpressie was. De genen die verschillend geregeld waren in die lijnen, vormden vervolgens de basis van mijn onderzoek. De agressievere vliegen kregen agressievere nakomelingen, wat bevestigde dat agressie een sterke genetische

component heeft.”

Maar zoals altijd, is de waarheid niet zo eenvoudig. “Genetica en omgevingsfactoren spelen altijd samen een rol. Onderzoek van de fruitvlieg heeft echter als voordeel dat je omgevingsfactoren relatief constant kunt houden. Ons onderzoek heeft wel meer inzicht geboden in die genetische basis. Het toonde aan dat die complex is en opgebouwd uit netwerken van vele genen die met elkaar interageren. Toch kunnen we nu voorspellen dat

een mutatie in een bepaald gen waarschijnlijk tot verhoogde agressie zal leiden, maar het is en blijft een samenspel van heel wat factoren,” zegt Swarts.

De zeurkous in u hoeft echter niet angstig te zijn dat uw zuurverdiende duiten ijdel gebruikt werden. Swarts' onderzoek had immers een duidelijk praktische component.

De vliegen werd medicatie toegediend om hun reactie daarop te peilen. “We keken onder andere naar geneesmiddelen die al gebruikt zijn in de psychiatrie. We stelden vast dat er een sterk variabele respons was op de geneesmiddelen, afhankelijk van de genetische achtergrond van de vlieg. Dat is sterk vergelijkbaar met wat je bij mensen ziet. Sommige reageren goed, anderen niet en nog andere gaan contradictorisch reageren: die reageren agressiever of gaan een sterker ziektebeeld vertonen. Die bevindingen kunnen niet rechtstreeks gebruikt worden, maar ze kunnen wel helpen om inzicht te krijgen in de genetische basis van de variabele respons bij mensen.”

Japan | Kernenergie weer op tafel

Kernenergie zocht de laatste jaren weer het positieve daglicht op. Maar de ramp in Japan strooit nu zout in de wonde. De veiligheid van de centrales wordt met argusogen bekeken en het nucleaire debat is weer voor open verklaard. Energie-expert aan de K.U.Leuven William D'Haeseleer pleit voor een open discussie: gebaseerd op cijfers en zonder verborgen agenda's.

BIRGIT DIELTJENS & LAURENS CERULUS |

Kernenergie wordt in brede kringen vaak misbegrepen, stelt professor D'Haeseleer vast. Nog te vaak wordt het debat in een bepaalde richting geduwd. Voor D'Haeseleer is kernenergie een valabele en haalbare optie, zolang men maar zeker is van de veiligheid.

Veto: Een van de grote kritieken op kernenergie is het overblijvende kernafval. Bestaat er een oplossing voor?

William D'Haeseleer: «Ik zeg niet dat het geen probleem is, maar er bestaan wel tech-

opgetreden was helemaal anders. De reactor was onstabiel, wat uiteindelijk leidde tot een explosie. Er werd erg veel radioactiviteit de lucht in geblazen. Er was ook geen *containment* in Tsjernobyl, zijnde een insluitsysteem dat er voor moest zorgen dat de vrijgekomen radioactiviteit onder controle kon worden gehouden.»

«Tsjernobyl was zowat het ergste wat er kon gebeuren. Maar, om het in proportie te zien: de hoeveelheid radioactiviteit die toen is vrijgekomen komt overeen met amper 1% van wat er in de jaren '60 door middel van

“Voor kernafval bestaan oplossingen”

nische oplossingen voor. Alles is radioactief: u, ik, de muren, de grond. De vraag is alleen hoe radioactief iets is. Radioactiviteit is zeer goed meetbaar. Het is dus goed te controleren, maar terzelfdertijd schrikwekkend.»

«Men kan twee belangrijke categorieën van kernafval onderscheiden: laag actief afval zoals poetsdoeken van kerncentrales, en hoog actief afval waar de eigenlijke energie mee opgewekt wordt. Voor de opslag van beide soorten bestaan er oplossingen: goed beschermde ruimtes, respectievelijk boven en onder de grond.»

«Daarbij is het volume kernafval dat geproduceerd wordt zeer klein ten opzichte van andere industrieën. Jaarlijks produceert iedere Belg ongeveer 2,5 ton afval, waarvan 10% industrieel toxisch met onbepaalde levensduur. De nucleaire sector is verantwoordelijk voor één kilo waarvan 0,04% hoog actief is. Er circuleren veel giftigere stoffen, zonder dat men zich daar zorgen over maakt.»

Veto: Dus kerncentrales zijn relatief veilig?

D'Haeseleer: «Het gaat in essentie om risico-analyse. Hoe veilig is veilig genoeg? Per jaar sterven er op de hele wereld 1,2 miljoen mensen als het gevolg van een verkeersongeluk. De kans op een ongeluk met een kerncentrale is klein, maar zou wel potentieel tot een groot aantal slachtoffers kunnen leiden.»

«Maar een mensenleven is een mensenleven. En dan stelt zich de vraag: in welke veiligheid gaan we investeren? Wat er in Fukushima gebeurt is heel erg, maar de media concentreren zich te veel op de 23 gewonden in de kerncentrales in plaats van op de ondertussen al 10.000 doden als gevolg van de natuurramp.»

Veto: Kunnen we Fukushima vergelijken met Tsjernobyl?

D'Haeseleer: «De reactie die bij Tsjernobyl is

atoomproeven de lucht is ingeblazen.»

«Wat er gebeurd is in Fukushima is een zwaar ongeval en heeft lokaal een grote milieu-impact, maar we kunnen niet spreken van de apocalyps.»

Veto: Kernenergie is behoorlijk proper wanneer het over CO₂-vervuiling gaat. Biedt het bijvoorbeeld een oplossing voor de klimaat-

problematiek?

D'Haeseleer: «De verschillende technologieën hebben allen hun voor- en nadelen. Het mooiste proces is bijvoorbeeld dat van fotovoltaïsche zonnepanelen, maar dat is zeer

debat in België.

D'Haeseleer: «In België haalt men in bepaalde kringen maar al te graag een aantal stereotiepe argumenten aan tegenover kernenergie. Dat het nucleaire afval niet te verhelpen

“De media kijken te veel naar Fukushima, in plaats van de ondertussen 10.000 doden”

duur en de zon schijnt niet altijd. Kernenergie heeft als voordeel dat het constant energie kan leveren.»

«België zit op zich met een specifieke situatie. We hebben zo goed als geen grondstoffen, er is weinig zon en de windcondities zijn niet al te goed. Biomassa vergt dan weer veel landoppervlakte.»

Veto: We geraken dus niet van onze kernenergie af?

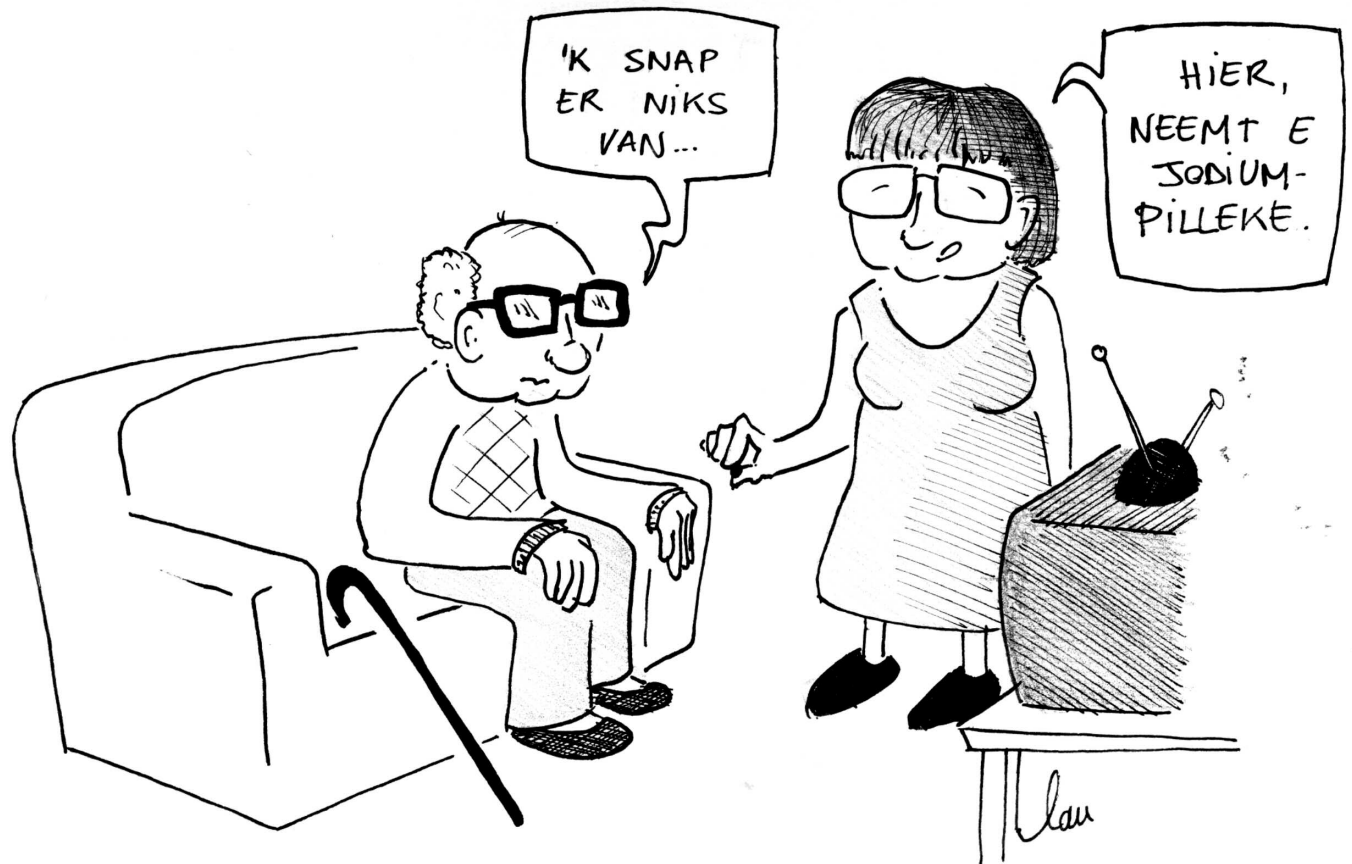
D'Haeseleer: «Op korte termijn zeker niet. Op lange termijn is het mogelijk, maar dan wel tegen een zekere kost. Er zijn zoveel tegenstellingen in het hele verhaal dat men beter niet al zijn eieren in één korf legt. Men moet alle mogelijkheden in rekening nemen. Kernenergie kan een belangrijke rol spelen, op absolute voorwaarde dat ze veilig is.»

Veto: U staat erg kritisch ten opzichte van het

is. Dat Electrabel te grote winsten maakt. Dat de liberalisering gefaald is. Of dat al het geld naar Parijs vloeit.»

«Dat klinkt allemaal ongelooflijk erg. Maar eigenlijk hebben die argumenten niets met elkaar te maken. Het maakt toch niet uit wie de grote winsten maakt, het is aan de overheid om deze winsten correct te laten verlopen. Daarnaast heeft de overheid de liberalisering mis ingeschat. Men dacht dat het zou zorgen voor goed verdeelde, kleinschalige competitie. De realiteit is nu dat zeven of acht grote spelers de Europese markt onderling verdelen.»

«En dat het geld naar Parijs vloeit? Waar gaat het geld van AB Inbev, Sidmar of BASF naartoe? Daarbij: als je eerst je juwelen verkoopt moet je achteraf niet komen klagen dat ze weg zijn.»

Japan | Stefaan De Pooter

Stefaan De Pooter is een uitwisselingsstudent Japanologie die sinds september aan de Waseda-universiteit in Tokio studeert. In tegenstelling tot een tiental andere Leuvense studenten besloot Stefaan om niet naar huis terug te keren na de vernietigende aardbeving van intussen bijna drie weken geleden.

ALEXANDER CORNET |

Veto: Heb je geen moment overwogen om naar België terug te keren?

Stefaan: «Nee, want hoewel ik ieders keuze om terug te keren respecteer, voel ik me er ongemakkelijk bij om te vluchten, terwijl de doorsnee Japanner zelf niet zomaar weg kan lopen. Tenzij de situatie plots helemaal verandert, blijf ik dan ook in Tokio. Momenteel worden er hier voor zover ik

weet ook geen stralingsniveaus gemeten die gevaarlijk zijn voor de volksgezondheid. Maar het spreekt voor zich dat ik naar België kom als de radioactiviteit hier gevaarlijk wordt.»

Veto: Hoe zou je jezelf tegen eventueel gevaar kunnen beschermen?

Stefaan: «Gisteren kwam er het nieuws dat er te veel radioactiviteit in het drinkwater zat. Veel mensen nemen dan het zekere voor het onzekere en beginnen flessenwater te

hamsteren om de tanden mee te poetsen. Ik betwijfel echter of dat veel uithaalt, want als je het best geen water drinkt, is het waarschijnlijk ook ongezond om je er dagelijks mee te douchen. Nu, volgens de allerlaatste berichtgevingen zijn ook die stralingsniveaus terug normaal. Ik denk dan ook niet dat ik onmiddellijk een groot gezondheidsrisico loop.»

OPWINDING

Veto: Waar was je op het moment van de aardbeving?

Stefaan: «Ik zat aan mijn bureau toen alles plots begon te trillen, waarna ik besepte dat het waarschijnlijk om een aardbeving ging. De beving duurde een tweetal mi-

nuten. Er stonden enkele kommetjes en glazen op rekjes opeengestapeld, en die heb ik op de grond gezet zodat er niets zou vallen.»

«Het gebouw waarin ik woon is nog geen drie jaar oud en omdat gebouwen in Japan speciaal ontworpen zijn om de schokken van een aardbeving op te kunnen vangen, was ik niet echt bang voor instortingsgevaar. Maar natuurlijk was zo'n aardbeving voor mezelf wel een geheel nieuwe ervaring, dus heb ik wel even staan trillen van opwindning. Pas toen ik een uurtje later even het nieuws opzette, besepte ik dat het niet zomaar om een lokale aardbeving ging. En toen ik hoorde dat het epicentrum van de beving in Sendai lag, hon-

derden kilometers van Tokio vandaan, realiseerde ik me pas dat er een enorme ramp had plaatsgevonden, met onoverzienbare schade.»

Veto: Zijn er veel andere studenten die net als jij niet naar hun land zijn teruggekeerd?

Stefaan: «Heel wat buitenlandse studenten waren in hun land op het moment van de ramp, want in februari en maart is er hier lentevakantie. In mijn studentenresidentie zitten momenteel nog slechts zes studenten, in plaats van de 130 die hier oorspronkelijk waren. Een aantal studenten waren al vóór de aardbeving weg, en een deel is door hun universiteit gedwongen om terug te keren.»

Guitar Man | De onsterfelijke straatmuzikant

Zelf noemen we hem graag Guitar Man: de verwilderde straatmuzikant die Alma per Alma, terras per terras half Vlaanderen bereist. Wat hij uit zijn gitaar haalt, durven wij geen muziek te noemen. Wie is de man achter het mysterie? Waarom fascineert hij ons?

GEERT JANSSEN |

First things first: wij noemen hem Guitar Man, maar zo staat hij niet bij iedereen bekend. 's Mans grootste Facebookfanpagina, opgericht op 31 mei 2010 en 4.482 leden bij het ter perse gaan, omschrijft hem als "Die Held Met Zijn Gitaarke met ma 3 snare die u vuil aankijkt!" Een correcte omschrijving maar ietwat te lang voor dagelijks gebruik. Op de Facebookpagina wordt naar hem verwezen met een schier eindeloze reeks namen, bijnamen en koosna-

men, die allemaal een ander aspect van zijn legende belichten.

NEIL YOUNG

Een eerste soort benamingen verwijst naar 's mans muzikale kunnen: Johnny Gitaar, Jef Gitaar, Guitar King, De onsterfelijke Straatmuzikant, Elvis en Jimi. Die laatste naam verwijst naar Jimi Hendrix. Net als hij speelt Guitar Man omgekeerd: links-handig op een rechtshandige gitaar.

Onomatopeeën als Tsjingelaboem, De Djingle Djangle en Djing Djing verwijzen

naar 's mans beperkt muzikaal repertoire. Zelf vroegen we Guitar Man ooit in Alma 1 of hij iets van Neil Young kende. Hij knikte wild van ja en we gaven hem twintig cent. Daarop speelde hij tien seconden lang iets waar we met de beste wil ter wereld niets van Neil Young in herkenden.

PUKKELPOP

Een tweede categorie benamingen beklem-

Een laatste serie koosnaampjes verwijst naar het uiterlijk van Guitar Man. Ramon, Pablo, Emanuel, Pedro. Het merendeel van zijn aanhangers dicht hem Zigeunerroots toe. Dit heeft te maken met waarschijnlijk de bekendste en populairste mythe: dat hij familie is van de bekende keeper en filantroop Jean-Marie Pfaff. Speculaties over de graad van verwantschap variëren van verre familie over neef tot zelfs halfbroer.

“Zijn zwemstijl valt eerder als de baksteenslag te omschrijven”

toont het zwerfende aspect van Guitar Man: Fata Morgana Man en De Alverman. Guitar Man is van iedereen en komt overal. Hij wordt gesignaleerd van Maaseik tot Brussel en van Tienen tot Oostende. Geen terras in Vlaanderenland is veilig voor hem.

Ook andere plekken waar veel volk rondhangt, worden gefrequentieerd door onze mysterieuze straatmuzikant. Al twintig jaar zakt hij naar Rock Werchter af om de kampeers te entertainen. Een jaar of vijf geleden bezocht hij voor het eerst Pukkelpop. Afgelopen zomer is hij ook op Dour gesignaleerd.

JEAN-MARIE PFAFF

De roots van Guitar Man zouden in Luik liggen. Het bargoens waarin hij spreekt, leunt het dichtst bij het Frans aan. Zijn huidige verblijfplaats is de Bertemse wijk Trommelberg die ook bekend staat als Klein Zwitserland.

Heftiger discussies ontspringen zich over zijn mentale en financiële toestand. Is hij rijp voor de psychiatrie of net ontslagen uit Kortenberg? Doet hij alsof en is hij stiekem stinkend rijk?

NICK DE FLIK

Tussen al deze wilde geruchten en tamme feiten is het onmogelijk de waarheid vast te pinnen. De Leuvense politie kon ons vanwege de privacywetgeving niet verder helpen.

Studenteninspecteur Nick Vanden Bussche: "Ik heb nooit klachten over hem gehoord. Behalve dan dat zijn muzikale talenten niet bepaald hoogstaand zijn. Vroeger ging hij op donderdag altijd zwemmen op het Hogeschoolplein, al viel zijn zwemstijl eerder als baksteenslag te omschrijven."

Conclusie? We weten het niet. Misschien maar goed ook. Als een hofnar houdt Guitar Man ons een lachspiegel voor. Nooit zal hij een kerker vanbinnen zien.

Guitar man op zijn dagelijkse wandeltocht

24 (3) Een dag vol muziek

Muziek is ons leven. Wij staan er mee op en gaan er mee slapen. Niet letterlijk natuurlijk. Behalve vandaag. Want in 24 wil Veto telkens een uitdaging tot een goed einde brengen en deze keer luisteren we 24 uur naar muziek.

ELS DEHAEN |

Ontwaken doen we langzaam en ietwat cliché met Griegs *Morgenstimmung*. Wanneer we ons nog wat slaapdronken en verdwaasd naar de douche begeven, doen we dat neurieënd. Te laat beseffen we dat het eenvoudiger was geweest — en allicht sympathieker voor menig kotgenoot — om gewoon de radio op te zetten. Dat zetten we onmiddellijk recht aan de ontbijttafel. Het radiostation blijkt de hele week nineties-muziek te draaien. *Jump 4 joy!*

Omdat wij de stem van het volk erg genegen zijn, informeren we via een sociaalnetwerksite naar muzikale suggesties. In een vlag van zinsverbijstering verbinden wij ons ertoe elk lied minstens twee minuten lang te laten spelen. Andermaal toont de vox populi zich wreed en barbaars. Tenzij het menselijk genoemd kan worden naar een kakofonie van schlagers, kinderliedjes en ronduit enerverende deuntjes te luisteren. Arm Vlaanderen.

Na dit feest van de democratie hebben we nood aan wat eigen muziek. De gitaar die we in betere tijden bijna dagelijks ter hand namen, staat nu stof te vergaren. Moeizaam herinneren onze vingers zich eertijds ingestudeerde vingerzettingen, maar na wat doorzetten volgt een blij weerzien met Fernando Sor en Harry Sacksioni.

SCHAAMTE

Omstreeks zessen begeven wij ons naar Alma. Daar wij tot op heden geen gedegeneerde vijftienjarigen zijn die op coole wijze

met muziek in de oren over straat kunnen flaneren, onderwijl alles en iedereen negerend, voelen wij de nodige schroom wanneer wij met muziek in de oren aanschuiven. Het gevoel van schaamte dat ons overvalt wanneer we de kassierster onwennig twee euro in de hand duwen zodat ze onze mp3-speler niet beschuldigend aanstaart, werd in de recente geschiedenis enkel geëvenaard door die keer dat onze vader ons met Chinees Nieuwjaar trachtte uit te huwelijken aan een bende Aziaten.

Toevallig vindt die avond op het Ladeuzeplein de Beiaardcantus plaats. Opgevoerd door onze mp3-speler even uit en luisteren we naar de 2.000 cantussers. Waar we helaas geen rekening mee hadden gehouden, was met het feit dat er natuurlijk niet continu gezongen werd. Gelukkig werd dat euvel snel verholpen door de ons begeleidend vrienden, die een rijk repertoire aan hits ten beste gaven.

MEEUWEN

Diezelfde avond treffen we enkele dierbare vrienden die ons met graagte meevoeren naar de dichtstbijzijnde fuif. Ook dat is immers muziek, zelfs met de dj's daar aanwezig. We besluiten de avond met enkele meezingers en gaan daarna elk gelouterd ons weegs.

Wanneer het een tweede maal ochtend wordt, zit ons etmaaldurend avontuur erop. De verrekke meditatie-muziek die ons het merendeel van onze nachtrust heeft gekost door *random* intermezzo's van schreeuwende meeuwen, zetten we radicaal uit. Zoete, zoete stilte.

“Schlagers, kinderliedjes en enerverende deuntjes”

IFS “Nog kleine ukkies”

Bio-ingenieurs worden vaak ten onrechte geassocieerd met geitenwollen sokken en een zekere saaiheid. LBK toont zich echter al jaren een kring van de wereld met de organisatie van het Interfacultair Songfestival. Kweekvijver van jong talent, bitsige strijd tussen het muzikaal talent van de kringen en dit jaar gekoppeld aan de Partycipationweek rond diversiteit en internationalisering. Al had de nogal makke menigte dat vast niet door.

PIETER HAECK |

Waren het misschien de laatste sporen van de aflopende winter? Feit is dat de menigte op een zonovergoten Hogeschoolplein niet bepaald uit zijn dak ging van vreugde. De met veel bombarie aangekondigde afsluiter Buscemi kon het publiek maar matig bekoren, evenals het showkoor.

De zon dreef de studenten naar een filosofie die al vaste prik is op de hete zomerfestivals: We genieten van de muziek, maar gaan ons daar vooral niet moe om maken. Een mens zou haast vergeten dat het hier een liedjescompetitie betrof. Jury en publiek lieten de altijd geduchte inzending van Politika, The Pilot Light, de duimen leggen tegenover de VRG-tegenhanger The Herfists. Tijd voor een babbel.

PEUTERSCHOOL

Veto: Vanwaar die onuitspreekbare bandnaam?

Jannes Jaspers: «De naam was er eigenlijk voor de band er was. Het was een soort van grap, want wie zou er nu een band oprichten met zo'n onuitspreekbare naam? Toch kregen we de reactie dat het een vette bandnaam was. Ergens proberen we natuurlijk het effect te beogen dat mensen naar ons komen kijken deels vanwege de bizarre naam.»

Veto: Jullie deden twee jaar geleden mee aan de voorrondes van Politika voor het IFS. Is deze overwinning een mooie wraak op de nederlaag destijds?

Jannes: «Neen, dat was volkomen terecht. Het was toen een van onze eerste optredens en we speelden nog allerlei stomme covers. Versa was de terechte winnaar toen.»

Veto: Met zeven bandleden staan jullie op het podium. Is dat niet wat te veel van het goede?

Jannes: «We kregen daar inderdaad vaak commentaar op en proberen daaraan te werken. Er wordt voor gezorgd dat ieder van de zeven zijn eigen ding kan doen, dat iedereen iets heeft. Daar waar we vroeger met drie dezelfde akkoorden stonden te rammen, knippen en plakken we nu meer in de lijnen.»

Veto: Waar zijn jullie nu mee bezig?

Jannes: «Aan het begin van de winter hebben we ons wat teruggetrokken om aan onze nummers te schaven. We hebben ons nu voorgenomen om wat vooruitgang te boeken, de overgang te maken van de peuterschool naar het eerste leerjaar. Toch weten we maar al te goed dat we nog kleine ukkies blijven. Voor de motivatie is het wel heel erg goed, in het IFS de bevestiging krijgen van mensen die er iets van kennen dat we goed bezig zijn.»

Genieten, maar ons daar niet moe om maken

Beiaardcantus | Heilige straalbezopenheid

Woensdag vond voor de vierde maal de Beiaardcantus plaats. Het hoogtepunt van het tweede semester. Een pluim voor het harde werk van studentenraad LOKO en de vele vrijwilligers. Al durft zoiets natuurlijk al eens in anarchie te ontwaarden.

THOMAS CLIQUET |

Traditionele openers *Io Vivat* en *Gaudeamus Igitur* fristen ons Latijn op. Beiaardier en studentenfanfare waren er klaar voor. De eerste ad fundum joeg er al zeventien vaten door. Een drinkgelag zoals Leuven maar zelden heeft gezien.

Geweldig concept: breng studenten van alle mogelijke richtingen samen en bouw een feestje. Daar schuilt echter ook de zwakte in. Een cantus is normaal onderworpen aan regels maar net die regels kunnen heel moeilijk opgevolgd worden wanneer er zoveel volk is. De geluidsinstallatie schoot ook te kort om het hele plein te bereiken.

Bij gewone cantussen zijn er een paar vrijwilligers die zorgen dat iedereen bier of desgewenst water heeft. Het zou hier echter onbegonnen werk zijn iedereen van gevulde bekertjes te voorzien. Dus werden lege bekertjes neergezet op de tafels en vervolgens brachten de vele vrijwilligers kruiden met vers schuimende Stella Artois. Overmoedige studenten vonden het niet nodig het bier in

een bekertje te gieten en dronken rechtstreeks van de kruik.

FONDKE LEGGEN

Aan de frietkraam konden hongerige zuiplappen het bekende fondke te leggen. Ongelofelijk

Een ongezien drinkgelag

veel respect en appreciatie voor de mensen die het frietkot bemanden, want er stond voortdurend een gargantueske rij. Het moet een hels karwei geweest zijn om iedereen van voedsel te voorzien. Velen hadden zich al voor de cantus voorzien van een stevige kebab, waardoor de beiaardcantus ook bijzonder lucratief bleek voor de kebabzaken in de buurt.

Van heinde en verre zijn mensen gekomen om deze editie van de Beiaardcantus mee te maken. Een studente uit Antwerpen getuigt: "Hier moest ik echt bij zijn. Chapeau voor Leuven om dit te organiseren. Echt chique gedaan allemaal."

De rector kon natuurlijk niet

SOPHIE VERREKEN

ontbreken: Mark Waer sprak de studenten toe en vroeg om ter hardst "Drank" te roepen. Dat resulteerde in veel decibels. Zelfs genoeg om het wereldrecord luid schreeuwen te verbreken. Onze oren tuiten er nog altijd van, al kan dat ook deels komen door de bommetjes die in het rond werden gesmeten.

Naar het einde toe ontspoorde

de cantus in een ordinair drankfestijn. Een voorbeeld: als de can-

"Chapeau voor Leuven"

tor opriep te gaan zitten — in het Latijn vanzelfsprekend — bleven

heel wat mensen nog steeds rechtstaan. Uiteindelijk maakte dat niet zoveel uit. Wat anders te verwachten op zo'n evenement?

Om de cantus af te sluiten werden zowel *De Vlaamse Leeuw* als *De Brabançonne* gezongen. Daarna kon men, als men dat wou, afzakken naar Lido om het feestje verder te zetten. Die kelk lieten wij aan ons voorbij gaan.

Nacht van de Geschiedenis

Nacht van het Examen

Afgelopen week waren er zoals altijd zeven nachten. Twee van die nachten werden ingepalmd door de dikke commercie. Op dinsdag en donderdag hield Kinopolis de deuren open, eerst voor de nacht van de Geschiedenis en dan voor de Nacht van het examen. Afgelopen week hebben wij geen oog dichtgedaan. Stomme commercie.

DANIEL WIRT |

Dat uitgerekend het Davidsfonds een Amerikaanse productie over Amerikaanse geschiedenis toonde, leek ons enigszins ironisch. Bestonden er dan geen goede films van eigen bodem?

Neen, verduidelijkte *De Standaard* filmrecensent Steven De Foer in zijn voorwoord: peperdure series als deze kom je in onze contreien niet tegen. En niet alleen duur, maar ook nog eens heel knap gemaakt. De Foer sprak lovende woorden over de reeks en wees op haar indrukwekkende palmares: niet minder dan dertien *Emmy-awards* — een record — en vier *Golden Globes*. Regisseur Tom Hooper mocht trouwens recent nog een handvol prijzen in ontvangst nemen voor zijn film *The King's Speech*.

Bekroond of niet, wij keken voorlopig de kat uit de boom. Het Hollywoodrecept voor historische drama's kennen we intussen wel: een stevige *steak-patriot* met een sausje van eeuwige liefde op een dun bedje van historische waarheid.

Onze vrees bleek ongegrond: *John Adams* is meesterlijk. In de eerste twee delen zagen we een zeer geloofwaardige Paul Giamatti in de rol van Adams veranderen van brave advocaat tot sleutelfiguur in de Amerikaanse revolutie. "Ik heb goesting om het vervolg te zien, dat ze eens rap verder doen," klonk het tijdens de pauze in de rij voor ons, en dat vonden wij ook.

POKKEN

Wat *John Adams* niet gewoon goed maar uitstekend maakt, is de panoramische blik die stilaan het handelsmerk van HBO wordt. Het gaat niet louter over harde politiek, oorlog en bloedvergieten — samengevat: *histoire bataille* — maar ook over alledaagse problemen. De strijd van de huisvrouw met de pok-

ken, bijvoorbeeld. Historische drama's kennen geen *spoilers*, dus verklappen wij u alvast: iedereen in de serie gaat uiteindelijk dood. Maar laat dat u er niet van

weerhouden om ook eens een kijkje te nemen.

Nachten

DANIEL WIRT

JORIS HIMPENS & MARGOT HOLLEVOET |

Om 19 uur stonden een duizendtal studenten aan te schuiven om hun plaats veroveren in een van de zalen. Antwoordformulier en balpen? Check. Gratis Red Bull? Dubbel check. Niet veel later veroverde de indringende blik van quizmaster Marc Reynebeau het scherm. Let the games begin!

De strijdende titanen moesten alles uit de kast halen om hun tegenstanders te verslaan. Zo was *Smartphone of goodwill* het nuttig om te weten wie The Social Network regisseerde of wanneer Italië nu net zijn onafhankelijkheid verwierf. Een gratis maandabonnement op *De Standaard* voor elke deelnemer kwam dan ook van pas tij-

dens de voorrondes. Alhoewel daar waarschijnlijk ook niet instond hoe je buitenspel moest uitleggen, een lastige vraag voor de vrouwelijke aanwezigen.

SMART(PHONE)

Op de Examennachten in Antwerpen en Gent bleek het publiek niet zo eerlijk als de organisatie had verwacht. De Facebookpagina stroomde vol met klachten over het gebruik van smartphones, samenwerking en hulplijnen. In Leuven zou er nog strenger toezicht gehouden worden en dat bleek ook effectief zo

te zijn. Toegegeven, zes controleurs voor een vierhonderd mensen, het is wat weinig. De organisatie rekende vooral op de *goodwill* van de deelnemende studenten. De presentator van zaal twee uitte zelfs dreigementen om de deelnemers af te schrikken: "U zal uit de zaal verwijderd worden, gefilmd worden en op Facebook gezet worden. Of op Netlog, want op Facebook sta je misschien graag."

Na een film die te lang duurde, waren de punten geteld en kon de prijsuitreiking beginnen. Een klein empirisch onderzoek wees uit dat je het best Geschiedenis, Handelsingenieur of Rechten studeert om kans te maken op een prijs. De winnaar was een geschiedenisboy en had aan 29 op 35 genoeg om de reis naar Marokko te winnen. Een zekere Katrien mocht mee en daarmee was de avond gedaan. Een enkele opmerking die onze oren bereikten willen we jullie toch niet onthouden: "Als je naar die winnaars kijkt, is het blijkbaar kiezen tussen een prijs of een sociaal leven." Jaloezie, iemand?

JOHAN BECKERS

“Ik speel elke dag gitaar op mijn zolder maar ik wil daar niemand mee lastig vallen”

Zeal Records | “Samen in zee”

Het Leuvense platenlabel Zeal Records blies vorige week tien kaarsjes uit met een resem optredens. Isbells is de bekendste groep uit hun stal maar geloof ons vrij dat er veel meer lekkers in de kast zit. Wij deden een terrasje met Geert Mets, het brein, het hart, maar bovenal de baard van Zeal.

GEERT JANSSEN |

Veto: De verjaardag van Zeal was alomtegenwoordig in de pers vorige week.

Geert Mets: «Ik was er zelf door verbaasd. Nu, er is niets mis met in beeld komen: we hebben de afgelopen tien jaar iets tofs gedaan met Zeal. De aandacht nu was er zonder het succes van Isbells niet geweest, daar ben ik eerlijk in. Voor mij is Isbells maar een van de groepen op mijn label. Ze zijn niet belangrijker omdat ze meer verkopen. Een andere factor voor ons succes is dat ik iedereen in de muziekwereld ken als promoman voor groepen als The Kills en Arctic Monkeys.»

«Dat STUK en 30CC optredens organiseerden voor onze tiende verjaardag is heel fijn. Ze hebben ons altijd gesteund. Al onze groepen hebben in STUK gespeeld en een van de eerste optredens van Isbells was voor 30CC.»

Veto: U heeft al geantwoord op vragen die we nog niet gesteld hebben.

Mets: «Ik kan heel goed lullen (lacht).»

Veto: Waren er bestaande labels die u als voorbeeld nam toen u Zeal begon?

Mets: «Factory natuurlijk, waar Joy Division bij zat. Verder Rough Trade, nu vooral bekend van Emiliana Torrini. Het meest van al nog wel

Touch & Go, dat sinds vorig jaar niet meer bestaat. Het werd opgericht in Chicago eind jaren zeventig. In het begin brachten ze vooral punk: Big Black en Butthole Surfers, later ook dingen als CocoRosie en Pinback.»

«Touch & Go was een van de

hun aandeelhouders uitleggen dat ze verlies maken. Nu, als ik morgen merk dat ik geen platen meer verkoop, stop ik er ook mee. Ik run geen *charity*. Ik heb de luxe dat ik geen winst moet maken. Break-even is oké, maar meer is beter.»

«Illegaal downloaden is ook niet nieuw. Toen ik jong was, maakten wij *cassettekes*, dat mocht ook niet. We gingen met vijf naar de platenwinkel, iedereen kocht één plaat en daarna kopieerden we die.»

“Ik kan heel goed lullen”

weinig labels die zonder contracten werkte, maar per *gentlemen's agreement*. Ik maak duidelijke financiële afspraken met mijn groepen. We gaan samen in zee en als het niet werkt, dan werkt het niet. Als dat gebeurt met een contract, zijn het de advocaten die verdienen aan de ruzie. De muziekindustrie wordt vooral gerund door advocaten: de advocaat van groep X onderhandelt met de advocaat van platenfirma Y.»

AANDEELHOUDERS

Veto: Heeft u veel last van illegale downloads en de crisis in de muziek?

Mets: «Mensen zeggen wel eens dat het slecht gaat met de muziek, maar ik vind van niet. Enkel de verkoop is minder. Dat is een probleem voor de grote platenfirma's, de muziekindustrie. Zij moeten aan

«Je moet durven nadenken over wat een label is. Een glas heeft gisteren, vandaag en morgen dezelfde betekenis, maar een platenlabel evolueert. Iemand kan thuis op de pc een plaat maken en die via het internet promoten, maar ergens zal hij toch ondersteuning nodig hebben. Misschien zullen de labels meer aan management moeten doen, een kutwoord trouwens. Of de artiesten aan optredens helpen.»

Veto: Speelt u zelf nog muziek?

Mets: «Ik speel elke dag gitaar op mijn zolder, maar ik wil daar niemand mee lastig vallen. Toen ik jong was, maakte ik muziek met mijn vriendinnen. Luc Janssen heeft een paar van die dingen op de radio gedraaid, maar dat was een beetje om te lachen. Ik speel graag gitaar, maar ik heb geen ambitie om een plaat te maken of op te treden.»

Historia

Vorige week deed Historia zijn deuit in het zakje van het InterFacultair Theaterfestival. De kring der geschiedkundigen deed dat met het stuk “Universal Irritant”. Wij fietsten maandag naar het verre Heverlee om de vruchten van Historia's arbeid te aanschouwen in De Koelisse.

SOPHIE SOETE |

Universal irritant vertelt het verhaal van een prins die alles heeft wat zijn hartje begeert, inclusief kruiperige bediendes en lonkende hofdames. Maar hij verveelt zich. Wanneer hij op een dag een aartslelijk wicht tegenkomt dat nog apathischer is dan het achterste van een koe, raakt hij geïntrigeerd. Het scharminkel is niet onder de indruk van zijne prinselijkheid. Dat staat in zo'n schril contrast met de schone schijn die zijn leven is, dat hij op slag besluit om met haar te trouwen.

Hij legt die beslissing als volgt uit: “Iedereen heeft ergens op de wereld een wezen dat voorbestemd is om hem zot te maken. U bent het mijne. U zult voortaan van mij zijn.” Zelf vinden wij dat een vreemde hersenkronkel. Van dingen die ons zot maken, lopen wij liever weg, zo snel wij kunnen.

Vergis u niet, het verhaal klinkt interessanter dan wat wij te zien kregen. Twee uur lang naar het krolse gejack van de kat van mijn burens luisteren was ongetwijfeld boeiender geweest. Ook de tekst was van een miserabele kwaliteit. De dialogen zwalpten voortdurend tussen flauwe platvloersigheden en

hoogdravend drama en lieten ons zeeziek achter op onze ongemene oncomfortabele stoel. Voeg daar nog lelijke kostuums bij en het wordt moeilijk enigszins van vertoonbaar toneel te spreken. De verrassend goede acteurs en de aangename muzikale begeleiding konden daar niets aan veranderen.

SPROT

Tijdens het tweede deel verwensten wij onszelf, omdat wij niet van de pauze hadden gebruik gemaakt om ons aan onze haren uit het stinkende moeras te trekken dat De Koelisse was geworden en de aftocht te blazen. Aangezien wij liever een halfvol dan een halfleeg pintje uitdrinken, gunden we de Historici het voordeel van de twijfel en bleven flink op onze stoel zitten. Stiekem hoopten wij dat *Universal irritant* toch nog met een wonderlijke *deus ex machina* op de proppen zou komen, om zo het uur van ons leven dat ze verspild hadden te compenseren. Die hoop, echter, werd brutaal de keel overgesneden toen de koning het nodig vond om zijn toekomstige schoondochter te vermoorden met sprout. Dood door verstikking, een plotwending die stinkt naar rotte vis.

Van dingen die ons zot maken, lopen wij liever weg

IFTf

InterFacultair Theaterfestival

Vorige week deed Wina, de kring der wiskundigen, informatici en natuurkundigen, zijn deuit in het zakje van het Interfacultair Theaterfestival. Zij brachten een stuk dat luisterde naar de titel “Du poison avec des arêtes”. Wij gingen donderdag een kijkje nemen in zaal De Koelisse.

WIM DEHAEN |

Toen we de sfeervolle theaterzaal onder Alma 3 betraden, werden we plots “in het rijk van Ignatius” verwelkomd door een heerschap in net pak. Enigszins verward begaven we ons naar onze plaats in de overvolle zaal. Daar kregen we even de tijd om mentaal tot rust te komen en diep na te denken tot het schouwspel begon.

Gedurende die serene periode van stille contemplatie overliepen we mentaal de verwachtingen die we van het stuk hadden. Een oningewijde zou kunnen denken dat de typische *Winees* zich eerder met hermetische woordspelingen over vectorruimten zou bezig houden dan met cultureel verantwoord zaken zoals toneelspelen. Gelukkig werd dat vooroordeel in de laatste edities van het Interfacultair Theaterfestival al met verve ontkracht. Ook dit jaar werden we aangenaam ververst door de amusante vertoning.

TETRIS

Toen de lichten uitgingen, herkenden we een *Kulderzipkeneske* tune waardoor het meteen duidelijk was in welk sfeertje het verhaal zich bevond. Een doodverveelde prinses weet niet wat te doen met haar tijd en na een tijdje raakt ze geïntrigeerd door een zwijgzame, klungelige nobody. De postmoderne prinses bevestigt haar ironisch-esthetische levenshouding en ver-

Wina

looft zich zelfs met de nobody. Uiteraard vinden haar ouders en achterban dat maar niets, en na verloop van tijd begint de klungel danig op de zenuwen van zowat iedereen te werken, met alle gevolgen van dien.

Het toneelstuk werd gekleurd door enkele vermakelijke personages. Zo hebben we smakelijk gelachen met Juan, een verlegen James Deankloon die met zijn anachronistische *marcelleke* en jeansbroek de droomachtige en absurdistische sfeer van het toneelstuk benadrukte. Die sfeer van onwerkelijkheid werd bovendien meer dan eens afgestast en culmineerde in een bevreemdende scène waarin de tonen van het Tetrisme de figuren tot een chaotische choreografie inspireerden.

Chaotische tetris & James Dean

VERNUFTIG

Het toneelstuk behield echter in de eerste plaats zijn lichte, humoristische toon. Vernuftige scènevoeringstrucjes,

overtuigende acteerprestaties en scherpe dialogen maakten het geheel bovendien makkelijk verteerbaar.

Met dit toneelstuk bewijst het jonge Winatoneel dat ze jaar na jaar groeien. Sommigen zullen ook verschillende gezichten herkennen van vorige edities en merken dat de acteurs hun eigen kunnen meer en meer overstijgen. Hoe lang zal het nog duren voor de IFTf-jury er van overtuigd raakt dat deze kring ook kan meespelen voor de knikkers?

Afrika Filmfestival XVI

Vrijdagavond ging het zestiende Afrika Filmfestival van start in Kinopolis. Tot negen april kunt u op verscheidene locaties in Leuven en daarbuiten genieten van films met een Afrikaanse inslag.

ELLEN VAN CUTSEM |

Het Afrika Filmfestival wil niet alleen de distributie van Afrikaanse films in België bevorderen, maar iets structureel veranderen opdat Afrikaanse films gemakkelijker in de zalen geraken. Dit jaar ligt de thematische focus op Afrikaanse vrouwen en kinderen, binnen de millenniumdoelstellingen een zeer belangrijke en vaak ook kwetsbare groep.

In vergelijking met vorig jaar worden er minder films vertoond, maar het aantal voorstellingen blijft gelijk. Ook dit jaar is het de bedoeling om buiten de grenzen van Vlaams-

Leuven als in Brussel. De bedoeling is om betere kennis van audiovisuele productie, kunst en erfgoed van Afrika over te brengen aan een zo breed mogelijk publiek. Het publiek aanwezig op de openingsavond gaf alvast blijk van veel variatie. Op de vraag welk publiek voornamelijk wordt aangetrokken, antwoordde medeorganisator Guido Convents dat het grootste deel vrouwelijk was. Zijn hypothese is dat moeders, al dan niet van Afrikaanse afkomst, hun kinderen vaak een ander beeld van Afrika willen meegeven dan hetgeen ze op het journaal te zien krijgen.

Een belangrijk speerpunt van het Afrika Filmfestival is duurzaamheid. Dat komt naar voor door gebruik te maken van duurzame producten, maar vooral door de Afrikaanse filmcultuur bij het brede publiek te brengen. Door Afrikaanse film te stimuleren en voor een groter afzettingsveld te zorgen, willen ze de filmcultuur in Afrika stimuleren en ontwikkelen. De filmproducenten verdienen volgens Afrika Filmfestival een eerlijke prijs voor de vertoningen van hun films. Net als vorig jaar, kreeg het festival geen subsidies van de Vlaamse Overheid, maar wel van de provincie Vlaams-Brabant.

OP HET PROGRAMMA

Vrijdag werd het festival feestelijk geopend

met een aantal bekende gasten. De dame van de festivalposter — tevens actrice in *Illégal* — was aanwezig, net als een van de producers en een actrice uit de openingsfilm *Africa United*. Na enkele technische problemen, kreeg het publiek een entertainende familie-film voorgeschoteld. Enkele Rwandese kinderen jagen aan de hand van een rudimentaire kaart van Afrika en een dosis toeval hun droom na om naar het WK voetbal in Zuid-Afrika te gaan. Het cliché van de bewustmakende Afrikaanse film was bij deze succesvol van tafel geveegd.

Er staan echter nog een groot aantal serieuzere films en documentaires op het programma. Geografisch gaat het aanbod van

Waargebeurd & fictie

Cape to Cairo, maar ook films uit Europa, waarin Afrikaanse elementen voorkomen, vormen een groot aandeel van het programma. Het is een mix van bekend en onbekend, documentaire, waargebeurd en fictie.

In 2010 vertoonde het Afrika Filmfestival al de kortfilm *Na Wewe*. Dat deze kortfilm in aanmerking zou komen voor een Oscar, hadden ze in Leuven al in hun glazen bol gezien.

Actrice Esse Lawson uit de film "Illégal".

BAS VAN DEN BOGAERT

Bekend & onbekend

Brabant te denken. Het festival slaagt er bijvoorbeeld in om een aantal Afrikaanse films te programmeren in een bioscoop in Luxembourg Ville. Opvallend is dat deze editie vroeger start dan anders.

BREDER EN DUURZAMER

Het festival tracht de films naar een groter publiek te krijgen via schoolvoorstellingen, verenigingen en buurtprojecten zowel in

WIN TICKETS VOOR AFF OP PAGINA 13!

Sneak preview | Arrietty

Er wonen mensjes, niet groter dan je duim, onder de vloer in huis. Ze kruipen door kieren en spouwen om allerlei levensmiddelen te lenen, die grote mensen toch niet zouden missen. Tot dat foutloopt, ten minste.

ELLEN VAN CUTSEM |

Arrietty, de heldin van de tekenfilm met ballen is zo'n jonge nieuwsgierige lener. Samen met haar ouders woont ze onder de vloer van een oud landhuis in een buitenwijk van Tokio. Om in hun bestaan te voorzien, steelt haar vader piepkleine hoeveelheden levensmiddelen, zoals wat suiker of broodkruimels.

De film begint op het moment dat Arrietty voor het eerst samen met haar vader gaat lenen, maar Sho vangt een glimp van haar op. De jongen verblijft op dat moment bij zijn tante en haar gemene huishoudster om aan te sterken voor een gevaarlijke hartoperatie.

Beide kinderen zijn elk op hun eigen manier wat eenzaam, daar

door ontstaat een naïeve en bijna onmogelijke vriendschap tussen

De buitenwereld is een gevaarlijke woestenij

beide. Want volgens Arrietty's ouders moeten leners koste wat kost verborgen blijven voor mensen. Niet volledig onterecht, want zodra de huishoudster van het bestaan van de mensjes afweet, belt ze de ongediertebestrijding op.

Het verhaal, gebaseerd op de Britse kinderboekenreeks *The Borrowers* van Mary Norton, is misschien wat flauw. De grootste

verdienste van de film zit echter in de minutieuze uitwerking van de wereld van normale mensen door de bril van de mensjes. Hun eigen wereld baadt in een huiselijke sfeer, in tegenstelling tot de buitenwereld die een gevaarlijke woestenij is.

Dat vertaalt zich in de haarfijne tekeningen zoals bijvoorbeeld in de monstrueuze kat of de patronen in het hout van de keukenkasten. Ook de wereld van de leners bestaat uit kleine leuke details. Zo gebruiken ze een bloempot als geïmproviseerde dampkap, postzegels als schilderijen en een naald vormt het perfecte wapen om ratten af te schrikken.

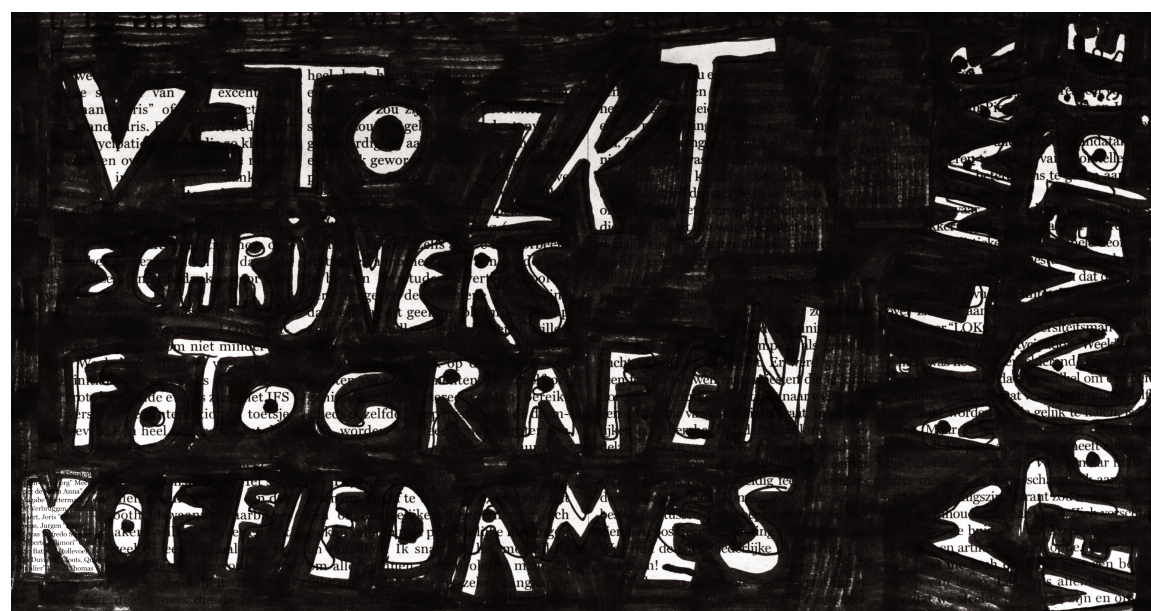
In Japan wordt steeds uitgekeken naar een nieuwe productie van de stal van Studio Ghibli. De stijl van de animatiefilm leek van de hand van Hayao Miyazaki (*My Neighbour Totoro*), maar hij bleek enkel in te staan voor het script. De regie liet hij over aan debutant Hiromasa Yonebayashi.

De samenwerking Miyazaki-Yonebayashi was uiteindelijk niet nieuw. Ze werkten al samen aan *Ponyo* en *Spirited Away*. Dat verklaart waarom zowel de stijl van de film als de verborgen ecologische boodschap heel vertrouwd aanvoelden.

STEEKKAART

Sneak Preview: Arrietty
Regisseur: Hiromasa Yonebayashi
Stemmen van: Mirai Shida, Ryunosuke Kamiki, Tatsuya Fujiwara
Genre: Animatiefilm

Splinter | Verworven rechten

Vorige week kon u in deze rubriek een open brief lezen van Nikkie Melis, adviseur bij de Huisvestingsdienst van de K.U. Leuven. Mevrouw Melis' brief getuigt van moed, want zij stelt de weinig respectvolle en zelfs onbeleefde communicatie van sommige studenten die haar mailen aan de kaak. Bovendien stelt zij zich kwetsbaar op door onomwonden te schrijven dat ze — en ik gebruik haar woorden — een tendens ziet waar ze echt niet van houdt en zelfs van door haar dak gaat. Het eind van haar pleidooi voor een meer respectvolle communicatie tussen de student en zichzelf (en in een adem wellicht ook alle andere medewerkers van de universiteit) sluit zij af met een, wat mij betreft, onthutsende vraag die elke student die zich aangesproken voelt aan het denken zou moe-

ten zetten: "Of ben ik gewoon een oude taart [door deze tendens aan te klagen]?"

Nu ken ik mevrouw Melis niet persoonlijk, maar ik geloof haar als ze in haar brief schrijft dat ze haar job prettig vindt. De tendens die ze aanklaagt, moet dan ook als een sluimerend gif zijn opmars naar haar pen hebben gemaakt. Er gaat tijd over voor een medewerker van de universiteit zich blootgeeft en een open brief schrijft aan de studenten. De student die haar brief gelezen heeft en in de toekomst nog een beroep op haar wil doen, zal twee keer nadenken over de toon waarop hij zijn mail schrijft. En dat weet mevrouw Melis.

Volgens mij komt het erop neer dat mevrouw Melis wat zij de huidige tendens noemt, als het even kan, een halt wil toeroepen. Wat mij

betreft heeft zij daarin overschot van gelijk. In haar brief meent ze ook een verband te kunnen vaststellen tussen de snelheid waarmee de student communiceert en de respectloze toon van die communicatie. Hoe sneller, hoe onbeleefder. Of dat klopt weet ik niet, maar ik ben geneigd te denken dat er inderdaad enige waarheid in zit. Het schrijven van een formele boodschap naar een officiële instantie vraagt tijd en reflectie, geen ondoordachtigheid of nonchalance. Er is geen revolutionair en pijlsnel communicatiemiddel dat daarin verandering mag brengen.

DAK

Persoonlijk ben ik er ook van overtuigd dat er genoegdoening schuilt in het betuigen van respect voor anderen en het aannemen van een

beleefde houding ten aanzien van onbekenden, of toch in een formele context zoals die van student en adviseur. Mevrouw Melis houdt zich als adviseur bij de dienst Huisvesting bezig met de optimalisering van ons wooncomfort. Zij zoekt met ons mee naar manieren om duurzaam en milieubewust te leven, en dat in de meest geschikte studentenresidentie, met het beste dak boven ons hoofd. Die mogelijkheid tot een optimaal wooncomfort lijkt een vanzelfsprekende verworvenheid, maar dat is niet noodzakelijk zo.

Daarom ben ik geschokt door het idee dat mevrouw Melis door haar dak gaat bij het lezen van bepaalde e-mails. Mochten wij ons immers aangesproken voelen door haar brief en daardoor op onze beurt door ons dak gaan, lijkt de

kans reëel dat mevrouw Melis geen zin zal hebben om ons te helpen bij de herstellingswerken. Want in tegenstelling tot comfortabel wonen is respect voor de medemens wél een voor de volle honderd procent vanzelfsprekende verworvenheid. Mevrouw Melis en met haar tal van andere universiteitsmedewerkers zijn er om ons te helpen. Laten wij die mensen dan ook helpen door op een volwassen manier te communiceren. Geen oude taart die respectloze correspondentie verdient. Bovendien ziet mevrouw Melis er op de site van K.U. Leuven nog lang niet pensioengerechtigd uit.

ALEXANDER CORNET |

Een Splinter is een opiniestuk dat een Vetomedewerker ten persoonlijke titel schrijft.

Vrije tribune | Brugge, Brussel, Gent, Geel, Leuven, Mechelen, Antwerpen & Hasselt!

Op 8 juli 2010 besliste het Vlaams Parlement dat de academische hogeschoolopleidingen, de vroegere hogeschoolopleidingen van het lange type, zullen *integreren* in de universiteiten. Concreet betekent dat dat de K.U. Leuven mag rekenen op een toename van grofweg tienduizend studenten, voornamelijk uit de opleidingen industrieel ingenieur, toegepaste taalkunde en handelswetenschappen. Even concreet betekent het dat de K.U. Leuven studenten uit Brussel (HUB), Gent (KaHo Sint-Lieven), Geel (KHKempen), Brugge (KHBO), Leuven (GroepT en KUL), Mechelen (Lessius Mechelen), Antwerpen (Lessius Antwerpen) en Hasselt (KHLim) zal herbergen. 25% van de K.U. Leuvenstudenten zal buiten Leuven of Heverlee studeren.

Het is duidelijk dat de studentenraad K.U. Leuven een zware verantwoordelijkheid zal dragen. Al die studenten moeten immers

vertegenwoordigd worden aan de universiteit. Het zal niet makkelijk worden om de *geografische spreiding* te overbruggen. Studentenvertegenwoordigers zijn vrijwilligers die in de eerste plaats lessen (zouden) moeten bijwonen. Veelvuldige verplaatsingen zijn een enorme hinderpaal voor kwaliteitsvolle studentenvertegenwoordiging. Er moet dan ook dringend een verandering in het denken komen, we moeten allemaal begrijpen dat de K.U. Leuven niet langer gelijkgesteld kan worden met de gemeente Leuven. Die verandering lijkt echter nog veraf te zijn, en het ziet er niet naar uit dat er stappen worden ondernomen om een omschakeling in het denken teweeg te brengen. Momenteel, iets meer dan een volledig academiejaar voor de nieuwe structuren ingang zullen vinden, heeft LOKO nog geen enkel contact met de studenten van de verschillende academische hogeschoolopleidingen, er zijn zelfs geen in-

formele gesprekken. De verantwoordelijkheid daarvoor ligt zowel bij LOKO, de huidige studentenraad van de K.U. Leuven als bij StAL, de studentenraad van de Associatie K.U. Leuven als bij de hogeschoolstudentenraden die de integrerende studenten momenteel vertegenwoordigen. We zullen allemaal een andere houding moeten aannemen, of we krijgen te maken met een *doembeld* waarbij alleen de Leuvense studenten worden vertegenwoordigd aan de K.U. Leuven. Alleen hun mening zal vertolkt worden. We moeten ten allen koste voorkomen dat geografische locatie de kwaliteit van de studentenvertegenwoordiging bepaalt.

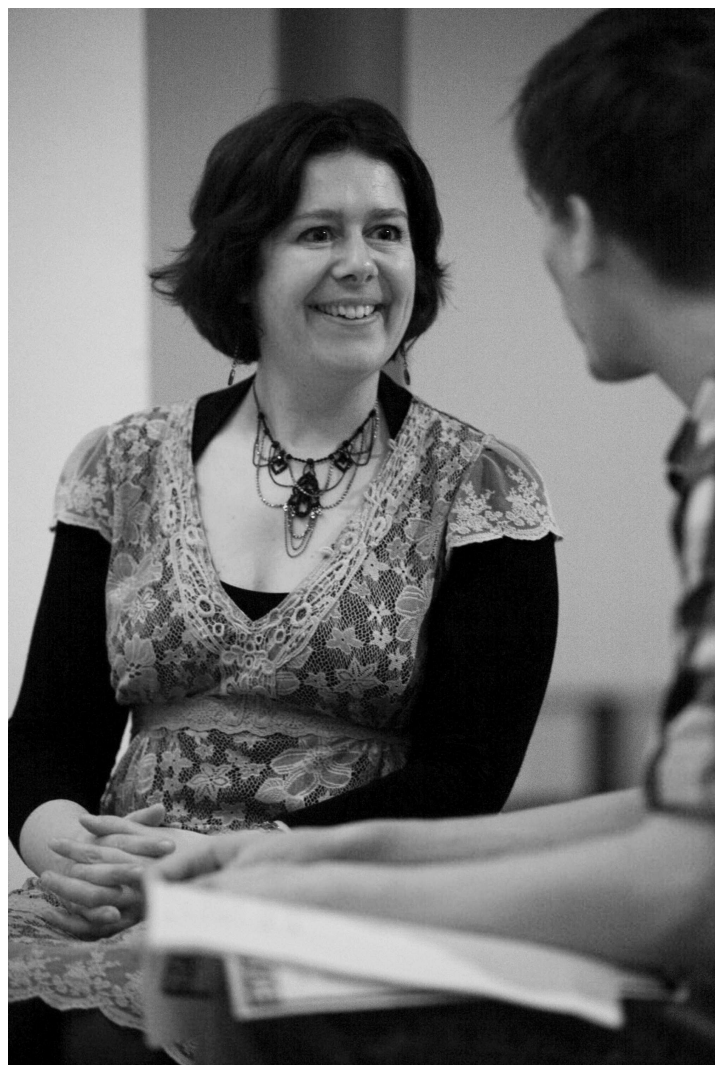
Is er een *oplossing*? Een kwaliteitsvolle vertegenwoordiging van alle studenten ligt zeker niet voor de hand, maar we moeten in elk geval onze uiterste best doen om de stem van alle studenten te laten horen. Daarom moeten we als studentenvertegen-

woordigers aan de K.U. Leuven dringend beginnen praten met de nieuwe studenten en hun vertegenwoordigers. Meer nog, dat moet ingebed worden in de werking van de verschillende studentenraden. Het is misschien wel het belangrijkste aspect van de werking van de studentenraden van de komende jaren. Voor je aan de inhoud van de vertegenwoordiging kan denken, moet je eerst zorgen dat je iedereen überhaupt vertegenwoordigt. Wat LOKO betreft, is er bijvoorbeeld nood aan mandatarissen die enkel met integratie bezig zijn. Mandatarissen met een duidelijk profiel die enerzijds nadenken over studentenvertegenwoordiging na integratie en anderzijds Vlaanderen rondreizen om contacten te leggen met andere studentenvertegenwoordigers.

JELLE MAMPAEY, VOORZITTER STAL

Uitgelezen | Eva Brems

Eva Brems leest graag boeken. Wij ook. Eva Brems houdt wel van mensenrechten. Wij ook. Wij vonden nog nooit zo makkelijk een onderwerp om over te praten als vorige week tijdens Uitgelezen in bibliotheek Tweebronnen.

JOHAN BECKERS

RUBEN BRUYNNOEGHE |

Veto: *Beïnvloedt uw vakgebied ook uw boekenkeuze?*

Eva Brems: «Wanneer je met mensenrechten bezig bent, lees je vaak over gruwel en miserie. Als ik dan een boek vastpak, lees ik graag iets luchtigers, dus totaal het tegenovergestelde. Op die manier beïnvloedt mijn vak wel mijn keuze, ja, op een negatieve manier dan. Ik hou die

snaren, je hebt het niet alleen over het rationele, maar ook het emotionele, al moet je natuurlijk wel mensen zover krijgen om je roman uit te lezen.»

MENINGSUITING

Veto: *En wat kunnen mensenrechten dan betekenen voor de schrijvers?*

Brems: «Dan praten we natuurlijk over de vrijheid van meningsuiting. Al moet je altijd vermelden dat die

“Zelfs in Frankrijk zijn er zuiveringen in de bibliotheken”

zaken ook gescheiden. Mijn mensenrechtenliteratuur staat op mijn kantoor en mijn boekenkast met romans beneden in de woonkamer.»

Veto: *Wat kunnen schrijvers betekenen voor de mensenrechten?*

Brems: «Zij kunnen sensibiliseren, al vind ik films krachtiger, omdat die meer publiek kunnen trekken dan een roman. Het principe is bij beide wel hetzelfde. Een Amnestyrapport werkt bijvoorbeeld altijd met getuigenissen van mensen. Maar een getuigenis is natuurlijk maar één verhaal, terwijl je het verhaal bij een roman erg kan verrijken. Je bespeelt ook meerdere

vrijheden, net zoals alle andere vrijheden ook zijn grenzen heeft. Het is wel zo dat schrijvers met een politieke of maatschappelijk geëngageerde boodschap beter beschermd worden dan de kunstenaars die dat niet hebben. Ik heb daar wel gemengde gevoelens bij, want je merkt dat in autoritaire regimes de kunst aan banden wordt gelegd en dan gaat het niet altijd over geëngageerde kunst. Je merkt dat zelfs in Frankrijk, waar het Front National aan de macht is, zuiveringen in de bibliotheken gebeuren. Een vrije samenleving moet zich ook op artistiek vlak kunnen ontplooiën.

Censuur tegen alle vormen van kunst kan in mijn ogen bijna nooit verantwoord zijn.»

Veto: *Leest u vaker boeken in boekenclubverband?*

Brems: «In het kader van Uitgelezen heb ik dat natuurlijk nog gedaan. Een boek lezen waarvan je weet dat je er achteraf over gaat moeten praten, is een andere sfeer natuurlijk. Dat is veel minder intiem. Wanneer ik voor mezelf een boek aan het lezen ben kan het me storen dat iemand vraagt "Is het een mooi boek?". Ik beschouw lezen echt als een intieme privéactiviteit. Het goede aan Uitgelezen is wel dat ik verplicht word boeken te lezen. Anders zou ik alleen maar met nota's over mensenrechten bezig zijn.»

Veto: *Kunnen die rechtennota's wat literaire opsmuk gebruiken?*

Brems: «Eigenlijk wel. In de Angelsaksische traditie kan rechtsleer echt literair zijn. Toen ik aan Harvard studeerde, kende ik iemand die haar LLM-thesis als een verhaal wou brengen. Voor Vlaanderen denk ik dat dat moeilijker ligt. Het is makkelijker om droog te schrijven. Voor een uitgeverij is het niet interessanter om zo'n boek uit te brengen omdat er niet genoeg publiek voor is. We zitten hier met een schaalprobleem hier.»

CULKAL

DINSDAG 29/3

Cliffhanger van Kassys
theater — om 20u30 in de STUK Soetezaal (www.stuk.be)
Crisis Christus, kringtoneel Alfa
IFTf — om 20u00 in De Koelisse (www.iftf.be)

WOENSDAG 30/3

The Bony King of Nowhere + Douglas Firs
muziek — om 19u30 in Het Depot (www.hetdepot.be)
Baal van Theater Antigone
theater — om 20u00 in de Schouwburg (www.30cc.be)
Audience van Ontroerend Goed
theater — om 20u30 in de STUK Soetezaal (www.stuk.be)
De Hongerige Stad, MO debat met Carolyn Steel
lezing — om 20u00 in de STUK auditorium (www.stuk.be)
Crisis Christus, kringtoneel Alfa
IFTf — om 20u00 in De Koelisse (www.iftf.be)

DONDERDAG 31/3

Yevgueni + Racoon
muziek — om 19u30 in Het Depot (www.hetdepot.be)
The Brodsky concerts van Dirk Roofthoof & Kris Defoort/LOD
muziektheater — om 20u00 in de Schouwburg (www.30cc.be)
Addicted Kru Sound
muziek — om 21u00 in STUK Labozaal (www.stuk.be)
Audience van Ontroerend Goed
theater — om 20u30 in de STUK Soetezaal (www.stuk.be)
Crisis Christus, kringtoneel Alfa
IFTf — om 20u00 in De Koelisse (www.iftf.be)

VRIJDAG 1/4

Het bad heet en langzaam van Karel Serger
literatuur — om 20u00 in bibliotheek Tweebronnen, gratis mits reserveratie (www.stuk.be)

ZATERDAG 2/4

Nabucco van Giuseppe Verdi door Stichting Internationale Opera Producties
opera — om 20u00 in de Schouwburg (www.30cc.be)

ZONDAG 3/4

Happy Tears van Bigband Lemmensinstituut o.l.v. Frank Vaganée
muziek — om 11u00 in de Schouwburg (www.30cc.be)
STUKtaart
Café dansant — om 14u30 gratis in STUKcafé (www.stuk.be)
Jazz op Zondag
muziek — om 21u00 gratis in STUKcafé (www.stuk.be)

(LS)

VETO FUIFT!

7 APRIL @ GUANTANAMO
BOVEN VILLA ERNESTO
GRATIS INKOM EN LEUT

DA'S
GEEN
MOP

Peter Moerenhout, Seb C & Mathias Van den Berge

Parkinson & Alzheimer

JEF QUIZT

De Jonge Europese Federalisten van Leuven laten weten dat zij maandag vier april om acht uur een quiz organiseren in lokaal 00.08 van het MSI. Maximaal vijf man per team, prijs: vijf euro per team. Inschrijven kan via jef.leuven@gmail.com. Succes!

VETO TRAKTEERT

Godverdomme jongens, wij geven deze week zoveel cadeaus weg dat Sinterklaas in vergelijking een gierige oude klootzak met een baard is.

Vooreerst: tien duotickets voor het Afrika Filmfestival. U hebt het artikel op pagina elf toch al gelezen? Dinsdag 5 april wordt de Senegalese film

Guelwaar van regisseur Sembene Ousmane gedraaid in Cinema Zed. Mail naar traktatie@veto.be wie gisterdag Gent-Wevelgem niet heeft gewonnen. Vermeld AFF als onderwerp van de mail.

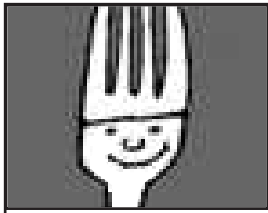
Ten tweede: een heerlijk romige tiet tickets voor onze vrienden van Het Depot: The Bony King of Nowhere passeert op 30 maart, Buurman

op 5 april en Josh Ritter komt op 7 april op bezoek. We verloten drie duotickets voor elk optreden. Mail naar traktatie@veto.be hoe de eerste single van het damestrio B.A.B.E. heet. Vermeld Het Depot als onderwerp.

Good night, and good luck.

(GJ)

ACHTUNG

Menu van de week in Alma 1-2-3 29/03 - 1/04 2011

A1 = alleen Alma 1

A2 = alleen Alma 2

dinsdag

Kippenlapje met groenten, saus en kroketten	A3	€ 4.60
Koninginnenhapje	A2+A3	€ 3.50
Macaroni met ham en kaas	A2+A3	€ 2.60
Paprika gevuld met quorn en vegetarische saus		€ 4.10
Spaghetti bolognaise	A1+A3	€ 2.60 - 3.10
Spaghetti met groentebolognaise	A3	€ 2.60 - 3.10
Steak met groenten en saus	A1+A2	€ 5.00
Stoofvlees op z'n Vlaams	A1+A3	€ 4.60
Visfilet met mousselinesaus en wortelen		€ 5.00
Vogelnestje met spinazie in room		€ 3.50

woensdag

Ardeens gebrad met mosterdsaus en sperziebonen		€ 5.00
Hawaiburger met tomatenroomsaus en slaatje		€ 2.60
Koninginnenhapje	A1+A3	€ 3.50
Rundsbrochette met choronsaus en oventomaat		€ 4.60
Spaghetti bolognaise	A3	€ 2.60 - 3.10
Spaghetti met groentebolognaise	A3	€ 2.60 - 3.10
Stoofvlees op z'n Vlaams	A2+A3	€ 4.60
Vegetarische loempia met currysous en wokgroenten		€ 3.50

donderdag

Bladerdeeg met geitenkaasmousse, herfstsalade en Napolitaanse puree		€ 5.00
Boerenworst met verse gestoofde prei	A3	€ 2.60
Entrecote met wijnhandelaarssaus en slaatje		€ 5.00
Kippenlapje met groenten en saus		€ 4.10
Koninginnenhapje	A2+A3	€ 3.50
Spaghetti bolognaise		€ 2.60 - 3.10
Spaghetti met groentebolognaise	A2+A3	€ 2.60 - 3.10
Stoofvlees op z'n Vlaams	A1+A3	€ 4.60
Tofubrochettes met groentensalade	A2	€ 4.60
Varkenslapje met blackwellsaus en bloemkool		€ 4.10

vrijdag

Burrito met tomatensaus en kampernoelie en rijst		€ 5.00
Gepaneerd kalkoenlapje met tomatenvulling, oventomaat, pestoroomsaus en penne		€ 4.60
Koninginnenhapje	A1+A3	€ 3.50
Provencaals stoofpotje		€ 2.60
Stoofvlees op z'n Vlaams	A2+A3	€ 4.60

Filmticket voor slechts 6€ ?

Om van **maandag tot vrijdag** naar om het even welke prent in Kinopolis te kunnen? Te koop in alle ALMA-resaurants! De actuele filminformatie vind je steeds op onze placemats of op de Kinopolis website.

Kijk ook op de website voor menu **Gasthuisberg, Justus Lipsius en Pauscollege**

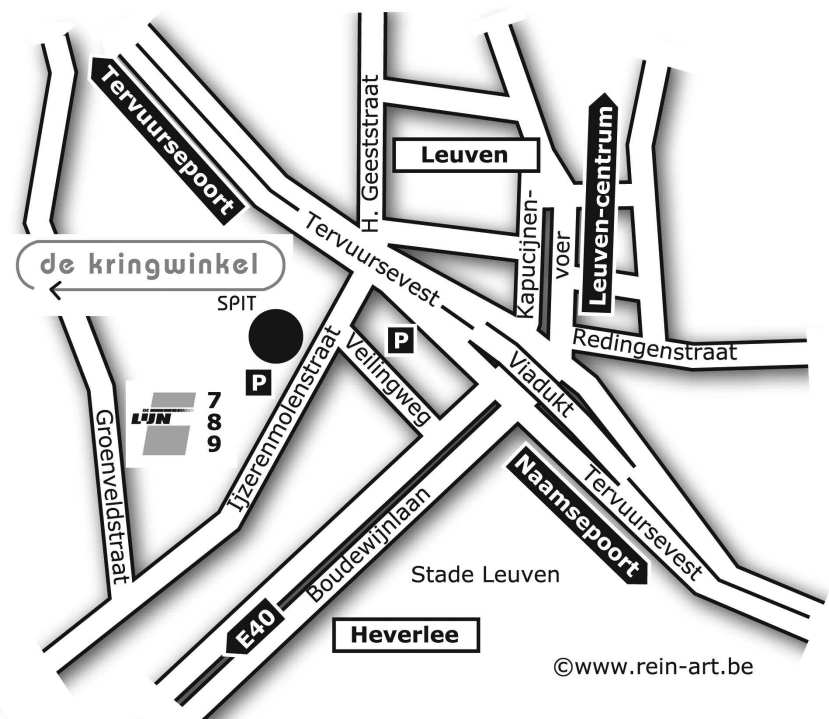
Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:
IJzerenmolenstraat 10-12 in Heverlee

Open: ma - vrij: 10 - 18u
zat: 10 - 17u
zo: gesloten

Tel.: 016 65 29 57 Web: www.spit.be

(advertentie)

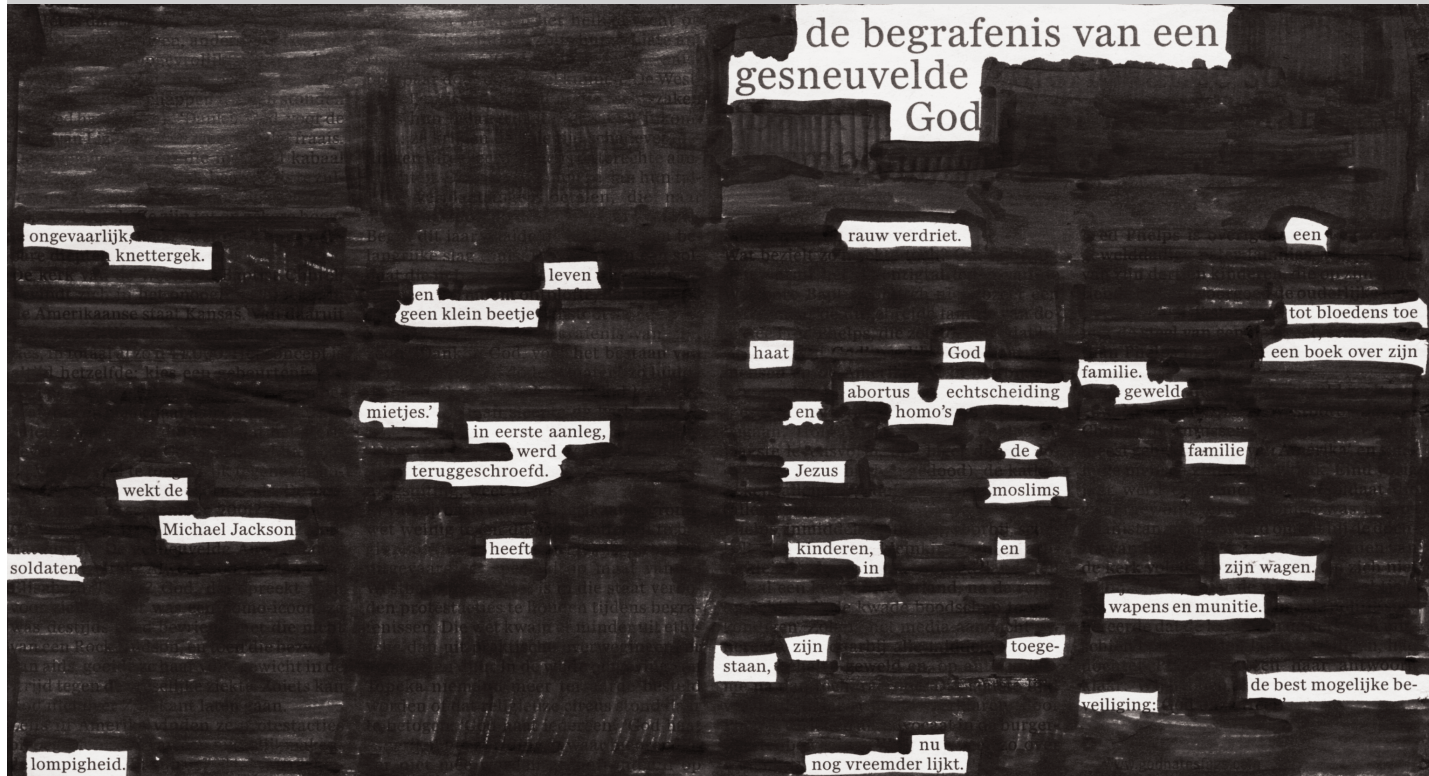
BURGEMEESTER IN RIJ BIJ SCHOENENACTIE FLAIR

'Ik draag geregeld pumps', geeft Tobback toe.
'Vooral tijdens de werkuren, om mijn kleine gestalte te verhullen'. En voor welk kleurtje gaat hij? 'Voor mij enkel rood', aldus Tobback.

Volgende week
een paar sandalen
bij Veto?

KULEUGEN

DE BEGRAFENIS VAN EEN GESNEUVELDE GOD

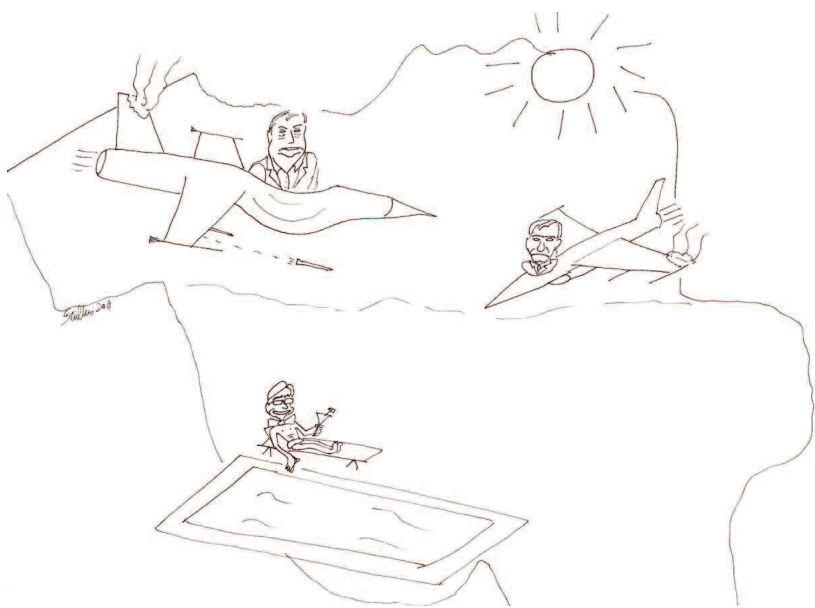
ongevaarlijk rauw verdriet
een knettergek leven
en geen klein beetje

tot bloedens toe haat god
een boek over zijn familie
abortus echtscheiding geweld
mijtes en homo's

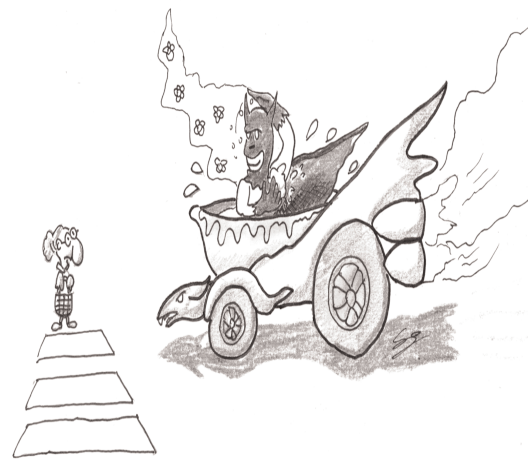
in eerste aanleg werd
de familie teruggeschroefd
jesus wekt de moslims
michael jackson heeft kinderen
en soldaten in zijn wagen

wapens en munitie
zijn toegestaan
de best mogelijke beveiliging
nu lompigheid nog vreemder lijkt

GEERT SIMONIS

DE BADMOBIEL ALS WELRIEKENDE HEER IN HET VERKEER

Dalende slaagcijfers?

In het hele debat rond de dalende slaagcijfers - zie ook het dossier op pagina's twee en drie van de linkse vod Veto, ijveren redactie en achterban van de KULEUGEN voor een niet-verplichte, bindende oriënteringsproef. U wenst te reageren op deze stellingname? info@campuskrant.be zal het graag horen!

Colofon |

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel. 016 22 44 38
Fax 016 22 01 03
E-mail: veto@veto.be

Jaargang 37 - nummer 19
Maandag 28 maart 2011

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofredacteur:
Ruben "The Elephant Man" Bruynooghe

Redactiesecretaris & V.U.:
Geert "Serge Gainsbourg" Janssen
's Meiersstraat 5 - 3000 Leuven

Redactie:
Eline "Dana International" Van Eldere,
Jelle "Stephen Hawking" Dehaen, Jens
"Margriet Hermans" Cardinaels, Linde
"La Esterella" Smeets, Pieter "Bryan
Adams" Haeck, Sophie "Caroline Gennez"
Verreyken & Laurens "Siegfried
Bracke" Cerulus

Schrijvers:
Alexander "Stijn Meuris" Cornet, Anneke

"Barbara Streisand" Salden, Birgit "Celine
Dion" Dieltjens, Cedric "Herman
Brusselmans" Hauben, Ellen "Mick
Jagger" Van Cutsem, Els "Voldemort"
Dehaen, Frank "Bart De Wever"
Pietermaat, Joris "Brandon Flowers"
Himpens, Margot "Keith Richards"
Hollevoet, Michaël "Johnny Rotten"
Cloots, Sophie "Mike Tyson" Soete,
Thomas "Pieter Aspe" Cliquet, Vincent
"Karl Marx" Boulanger & Wim "Harry
Mulisch" Dehaen

Fotografen:
Bas "Marcel Vanthilt" Van den Bogaert,
Christiaan "Shane McGowan" Franz, Daniel
"Ludo Dierckxsens" Wirt & Johan "Charlie
Watts" Beckers

Tekenaars:
Peter "Wilfried Martens" Moerenhout,
Seb "Jurgen Habermas" C, Wim "Anne
Provoost" Scharpé, Mathias "Amy
Winehouse" Van den Berge & Simon
"Michael Jackson" Englebort

DTP:
Jens Cardinaels, Geert Janssen, Ruben
Bruynooghe & Margot Hollevoet

Eindredactie:
Jens Cardinaels, Geert Janssen, Ruben
Bruynooghe & Thomas Cliquet

Internet:
www.veto.be
www.twitter.com/veto_be

Publiciteit:
Alfaset cvba
Maxim "The man who wasn't there" Van
Hoeymissen
alfaset@loko.be
016 22 04 66

Drukkerij:
Tuerlinckx (Molenstede)
Oplage: 9.000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 11 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekening- nummer: 001-
0959719-77

Redactievergaderingen vinden iedere vrijdagnamiddag plaats om 16u en staan open voor iedereen. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, personen, lelijke mensen) zijn welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u mailsgewijs ingezonden worden op het adres veto@veto.be. De redactie behoudt zich het recht reacties in te korten of op het internet te publiceren.

De goedkoopste fuifzaal van Leuven!

355 euro per avond
250 euro tijdens het weekend

Faculteitskringen en hogeschoolkringen aangesloten bij LOKO en OSR/OKER krijgen een korting van 105 euro per fuif.

Bij elke 5e fuif van een kring of vereniging binnen hetzelfde academiejaar is de huur van de zaal gratis.

Voor reservaties of inlichtingen: 016/22.31.09 of albatros@loko.be

THOMAS VAN OPPENS

Navraag Yevgueni

MEER DAN KLEINKUNST

Yevgueni brak door met zijn versie van "Laat ons een bloem", het milieubewuste lied van Louis Neefs. Hun vierde langspeler werd "Welkenraedt" gedoopt. De kleine mag er zijn. Wij kregen een geboortekaartje en gingen op babyborrel.

JORIS HIMPENS & MARGOT HOLLEVOET |

Veto: Lou Reed had "Berlin", Dead Man Ray "Berchem". Past "Welkenraedt" in dit rijtje?

Klaas Delrue (frontman): «Het is iets bescheidener om een plaat naar Welkenraedt te noemen dan naar Berlijn. We kiezen altijd een songtitel als naam van de plaat. Meestal is dat het opvallendste woord en Welkenraedt is wel een goede opvolger van de vorige titels. Het is een woord dat op zichzelf al veel uitstraalt: krachtig, mysterieus en toch bekend in Vlaanderen.»

Veto: Welkenraedt is een saai gehucht waar niets te beleven valt. Is de cd ook saai?

Delrue: «Integendeel! Het thema van dat nummer komt een paar keer terug op de cd: ergens komen waar je niet moet zijn en hoe je daar mee omgaat. Sommige mensen vloeken als ze drie uur moeten wachten op de volgende trein, anderen vinden het avontuurlijk net spannend (Welkenraedt is het eindstation van veel treinen, red.). Het is een pleidooi om zaken wat meer los te laten en het onverwachte te relativieren.»

“Opinions are like assholes: everyone has got one

Veto: Welkenraedt heeft een sterkere rock-sound dan jullie vorige albums.

Delrue: «We hebben dat altijd al geprobeerd bij de vorige platen. Nu is dat er meer uitgekomen om verschillende redenen. Zo hebben we meer tijd in de opnames kunnen steken en ook ruimere dingen kunnen uitproberen. Vroeger is dat misschien allemaal te snel gegaan. Ook heeft onze nieuwe producer, Stef Kamil Carlens (van Zita Swoon en dEUS, red.), de ruimte om te experimenteren wat groter maakt. Hij was op het juiste moment de juiste man op de juiste plaats voor ons.»

Geert Noppe (toetsenist): «Het is een evolu-

tie die al een tijdje aan de gang is. Nu is die uiteindelijk voltrokken.»

Maarten Van Mieghem (gitarist): «Het gaat niet alleen om de rockgerichte sound, maar alles wordt wat hoekiger. Het springt er nu meer uit omdat de stijl nog breder is dan vroeger.»

Noppe: «Een andere factor is dat we deze keer ook met onze livemixer hebben samengewerkt. Er werd ons altijd gezegd dat we live veel steviger klonken dan op cd. Dat heeft natuurlijk met de livemixer te maken, die weet waar we naartoe willen.»

Veto: Er is meer tijd genomen voor "Welkenraedt" zei u. Maar jullie hebben toch, zoals de vorige cd's, opnieuw na twee jaar een nieuw album uitgebracht.

Delrue: «De tijd was anders ingedeeld. Normaal wachtte ik tot een nummer af is, voor ik naar de groep ga. Pas na de repetities gingen we naar de producer die het opnam en afwerkte. We streefden in het verleden naar een organisch geheel dat we live ingespeeld hadden, om dat zo goed mogelijk op plaat te krijgen.»

«Nu hebben we dat ook gedaan, maar veel is achteraf nog opgenomen. Dat maakt het klankpalet veel breder. Voor ons is dat rockiger maar een van de nieuwe elementen. Maar nu is er ook tijd genomen om meer instrumenten en nieuwe stemmen te gebruiken. Het geheel is op verschillende vlakken breder geworden.»

FUCK YOU

Veto: Is die nieuwe sound bedoeld als een soort fuck you tegen iedereen die Yevgueni in het hokje van het Nederlandstalige lied stak?

Van Mieghem: «We maken muziek die we zelf graag willen horen. We kunnen bewijzen dat we meer zijn dan een kleinkunstgroepje met leuke nummers.»

Noppe: «Maar ne fuck you is dat zeker niet, omdat we de klank en stijl van vroeger niet verloochenen. Het is iets wat we altijd al geapprecieerd hebben, het klinkt gewoon veel breder.»

Delrue: «Je maakt ook geen plaat vanuit een negatief gevoel. Je weet wat sommige mensen vinden. Soms ga je ermee akkoord, soms niet. Het gebeurt misschien wel daardoor dat je onbewust bij een nieuw album er een serieuze lap op geeft.»

Veto: Waarom is jullie vorige producer, Wouter Van Belle, vervangen door Stef Kamil Carlens?

Delrue: «Dat is geleidelijk gegaan. Bij de vorige plaat heeft Stef Kamil ook al geholpen in de voorbereidingsfase. Wouter hechtte daar veel minder belang aan, omdat hij meer zat te wachten op onze demo's om die op plaat te

brennen. Stef Kamil daarentegen kwam mee repeteren van in het begin. Dat beviel ons erg, daarom vroegen we hem ook nu de volledige plaat te produceren.»

Noppe: «Na twee à drie platen met dezelfde producer, kom je in een te comfortabele positie. De werkwijze blijft dezelfde. We wilden dat doorbreken en moesten op zoek naar een nieuwe uitdaging. Dat begon bij een andere producer. Dat wil niet zeggen dat we ontevreden waren over Wouter. Het was een gok, maar al snel bleek Stef Kamil de perfecte persoon te zijn voor ons.»

Veto: Het vorig album werd minder goed ontvangen. Zijn jullie nu bang voor slechte recensies?

Delrue: «Ik was er zelf niet honderd procent gerust op, omdat ik deze keer op een andere manier te werk ben gegaan met mijn teksten: iets meer op het gevoel en minder verhaaltjes. Maar de recensies die ik nu al heb gelezen, waren positief over de lyrics. Dat komt omdat ik het misschien af en toe wat abstracter heb benaderd.»

Noppe: «Stef Kamil lokte niet alleen de muzikanten uit hun kot, maar stimuleerde Klaas ook als tekstschrijver.»

Veto: Gaan jullie die rock-sound gebruiken om oude nummers in een nieuw jasje te steken?

Van Mieghem: «Mensen maken er ons attent op dat oudere nummers live een andere gedaante hebben gekregen. Dat komt voornamelijk doordat nummers van ons eerste album zijn opgenomen met een orkest, live is dat niet haalbaar. We hebben dat vertaald naar een nieuwe — soms stevigere — versie. We spelen wel met het idee een live-cd uit te brengen. Dat is een kans om die nummers te veranderen.»

Noppe: «Anderzijds moet je bij een cd op een bepaald moment beslissen dat hij naar het publiek moet. Als artiest ben je nooit honderd procent tevreden over je materiaal. De kunst is om dat te kunnen loslaten.»

BELSPelletjes

Veto: Jullie hebben recentelijk twee kotconcerten in Leuven en Gent gegeven. Toch geen grote publiciteit?

Delrue: «Binnenkort komen de grote optredens met bijbehorende interviews en publiciteit. Het voordeel daarvan is dat de fans onze muziek al kennen op onze optredens. Toch wilden we bij de release ook een ontmoeting hebben met ons publiek. We hebben er dus een soort wedstrijd aan gekoppeld, met als prijs zo'n kotconcert. De winnaar uit Leuven heeft ons beloofd om de Leuvense beiaardier Als ze licht te laten spelen. Dat zou ergens begin april zijn.»

Veto: In ouder werk wordt er kritiek geuit op de maatschappij. Staat er op "Welkenraedt" een dergelijk nummer?

Delrue: «De behoefte was minder groot om een echte mening te formuleren. Ik heb meer indrukken en levenslessen verwerkt in de teksten. Er zit wel nog altijd een soort advies in, van iemand die zichzelf sterk relateert. In Elisa wordt gezegd dat het goed is om eens géén mening te hebben. Op dit moment is dat misschien wel het meest maatschappijkritische wat je kunt zingen. Sommige mensen moeten eens beseffen dat ze niet de enige zijn. Maar, zoals de Engelsen dat zo mooi zeggen:

“Basta” avant la lettre, maar met minder impact

opinions are like assholes: everyone has got one.»

Veto: "Werken in de media" gaat over de belspelletjes. Tevreden dat ze van het scherm zijn gehaald?

Delrue: «Natuurlijk zijn we daar blij om. Het was een soort Basta avant la lettre, maar met iets minder impact (lacht). Die ergernis is bij mij begonnen, niet alleen omdat ik dat zelf een slecht programma vond, maar ook omdat ik gemerkt had dat heel veel mensen zich in de schulden bellen, voor een spelletje dat eigenlijk niet correct in elkaar zit. Ik vond dat echt misdadig, de Neveneffecten vonden dat blijkbaar ook.»

Veto: Over misdadig gesproken: op "Welkenraedt" staat ook een cover van EELS, "Beautiful Freak", door jullie vertaald als "Zalige Zot". Heiligschennis durven wij zeggen.

Delrue: «Wij gingen er vanuit dat het voor een aantal mensen inderdaad heiligschennis zou zijn. Het is wel pas de eerste dat we het nu effectief horen. Er zijn altijd mensen die zich liever niet uitspreken over die cover, zoals mijn broer.»

Veto: Buurman is zo'n andere Nederlandstalige popgroep. Worden jullie vaak verward?

Delrue: «Nu niet meer, maar dat is wel gebeurd. Dan kregen we vragen zoals "Wanneer spelen jullie Mooi weer en fruitsla (liedje van Buurman, red.) nog eens?" Ik heb maar geantwoord dat ze daar nog lang op konden wachten.»

Yevgueni staat donderdag in het Depot om te zingen